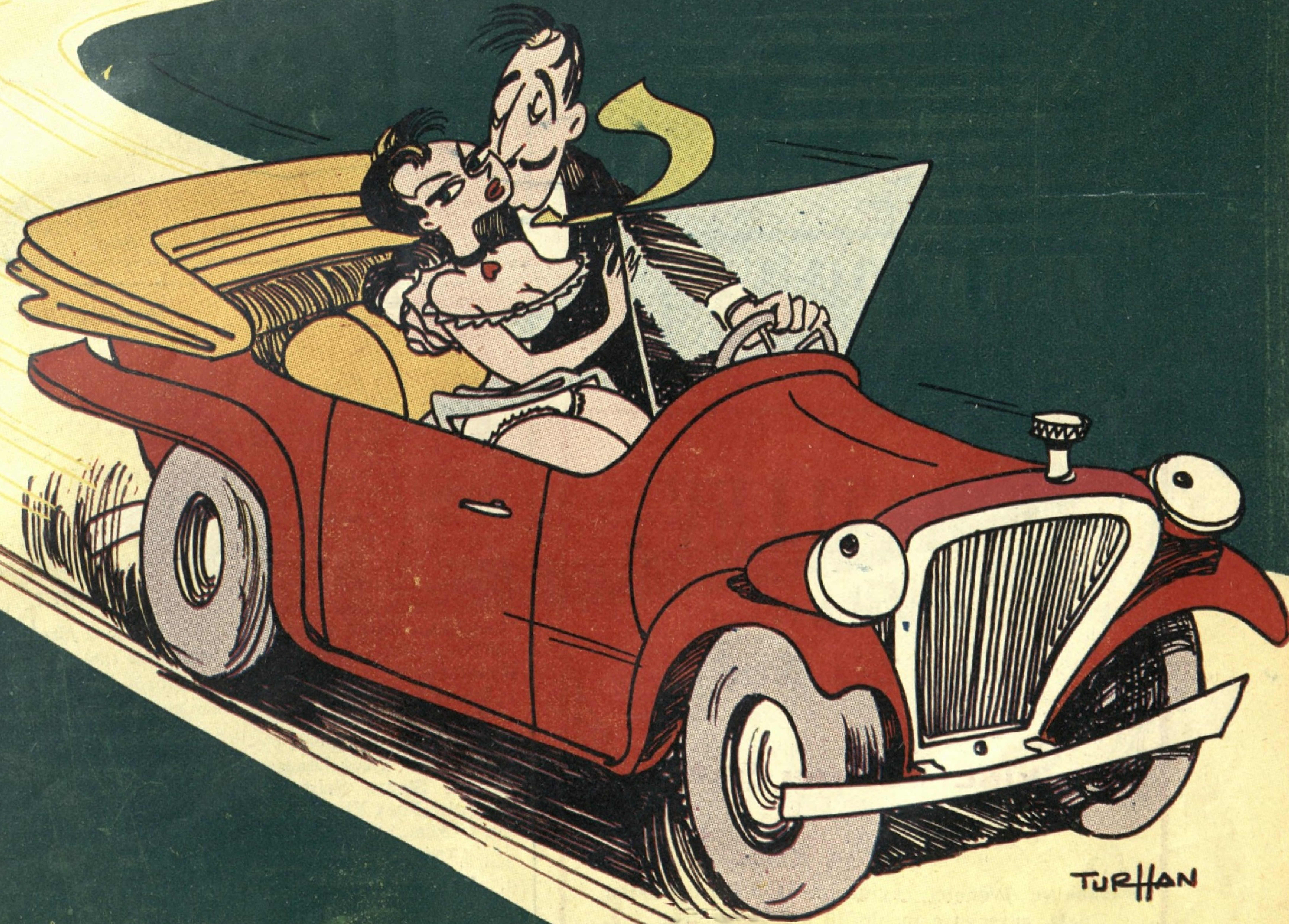
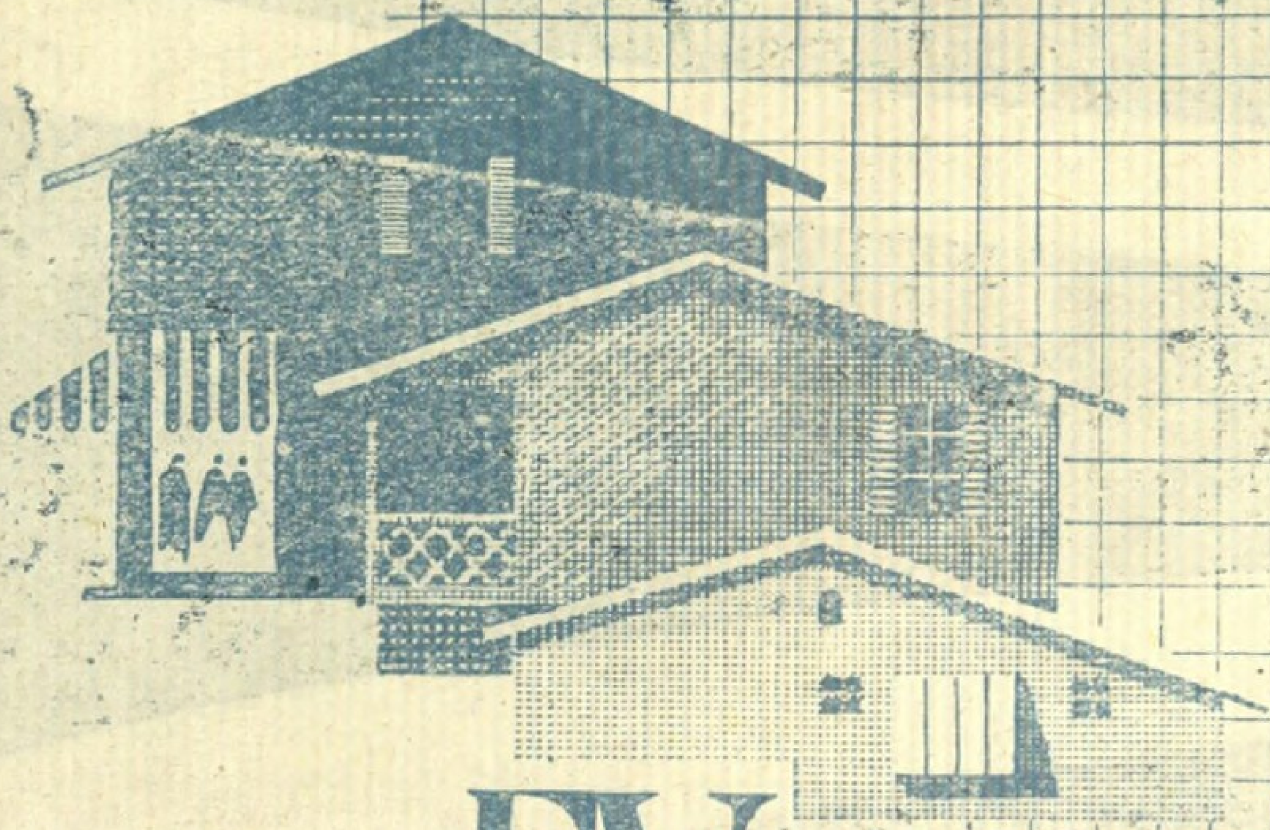
Akbaba

Bu gidişle yoldan çıkacağız galiba!...

Levend ve Koşuyolu'nda

EV
EV
EV

Taleplerin kabulüne Şubelerimizde devam edilmektedir.

LEVEND'te yaptırılmakta olan evlerin adedi halkımızın büyük rağbeti karşısında fazlalaştırılmıştır.

KOŞUYOLU EVLERİ inşaatı Haziran ayında bitecek ve sahiplerine teslim edilecektir.

Bir EV HESABI açtırmak suretile siz de kolaylıkla ev sahibi olmak imkanını kazanınız.

EMLÂK BANKASI

6 HAZİRAN AKŞAMINA KADAR

yatıracağınız

150 LİRA ile

250 ALTIN

kazanabilirsiniz.

AKBANK

Ayrıca 152 talihliye Altınlar

İstanbul Yeni Postahane Cad. No: 47.

Ankara Sigorta

Hayatını, Malını düşünenlerin sığınağıdır.

Merkezi: Büyük Postane karşısında.

Telefon : Müdür: 29603
Santral: 24815
Telgraf: ANTAS
İSTANBUL

ÜÇ KATLI EV

ROMAN

Yusuf Ziya Ortaç

ikinci baskısı çıktı

(Akbaba ve Aydabir) Yayınevine (150 Kuruş) karşılığında, adresinize taahhütlü olarak gönderilir.

Sahibi ve Başyazarı :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Daimî Yazarları:
★ Orhan Seyfi Orhon, Peyami Safa, Faruk Nafiz Çamlıbel, Reşat Nuri Güntekin, Server Bedi, Hamdi Varoğlu, Zahir Güvemli, Bülent Oran, Nurünnisa Ersan...

Daimî Karikatüristleri:
★ Togo, Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Şevki, Nehar, Altan, Şadi Dinççağ, Cemil, Sinan, Selma Emiroğlu, Fuat Ylımaz, Metin Gökçe...

Teknik Sekreter :
İlhan Selçuk
★
Yazı işlerini fiilen idare eden :
Ahmet Koçer
★

Abone şartları:
Yıllığı 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruş.

Yabancı memleketlere : Yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruş.

Sayısı: 35 kuruş
Adres:
Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL

[Adres değiştirmek, **bir** lira ücrete **tâbidir.]**

[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]

Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası
★

Telefon
21811

62

Akbaba

Sayı : 58 — Cilt: 3 — 23 NİSAN 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, Siyasî Mizah gazetesi ★ Sahibi: Yusuf Ziya ORTAÇ

Bir Banka Faciası!

Bir kaç yıl var ki, politika hayatımız âdeta bir fazilet mezbahasına döndü: İçine düşüp de şerefinin, haysiyetinin derisi yüzülmeden kurtulan yok.

Dün, muhalif saflarından gelen bir ses, sıfırlarının halkaları büyüye büyüye uzanan uğultularla bir banka rezaleti müjdeledi. Müjdeledi diyorum. Çünkü, politika ahlâkımız, rezaletten bile sevinir oldu: Maliye Vekili, akrabasına milyonlar dağıtıyormuş!

Arkasından, iktidara gelen her Hasan'ın başına gelecek ucuz bir nükte: Yağma Hasanın böreği!

Ankarada Ulus'u, İstanbulda Dünya'yı okuyanlar, bekleşmeğe başladılar: Polatkan ha gitti, ha gidiyor diye.

Netice ne oldu?. Muhalefet için bir parlâmento bozgunu... O kadar ki, C. H. P. Meclis Grupunun akl-ı selimi öfkelendi ve bir daha kendisine danışılmadan sözlü soru açılmamasına karar verdi.

Bu politika çatışmasından bende kalan bir tek cümle var. Hattata yazdırılacak, çerçeveletilecek ve her Vekâlet odasında duvara asılacak bir cümle. Bu, Adnan Menderes'in, sorguya çekilen kabine arkadaşına söylediği cümledir:

— «Eğer, Meclisin vicdanında küçük bir şüphe kalırsa, kardeşim Polatkan, derhal kürsüde istifa edersin!»

Otuz yıllık politika hayatımızda, böyle bir cümle hangi iktidar sömürücüsünün kulağına fısıldandı dersiniz: Düyûn-u umumiye tahvilleri vurgunundan tutunuz da mübadele yağmalarına kadar!

Emlâk Bankasından akrabaya kredi kayırması imiş...

Ben size bir kredi faciası anlatayım mı?

Sene 1948... Ordu vilâyetinin Burhaneddin köyünden bir mektup aldım: Fındık tarlalarını sel götürmüş bir vatandaş yazıyordu. Elinde bahçelerinin tapusu, sağa baş vurmuş, sola baş vurmuş, nafile: Ziraat Bankasından hakkı olan iki bin liracık yardımı vermemişler...

Bu bir mektup değil, açlığın kapısında can çekişen bir hıçkırık, bir inilti, bir son nefesti...

Haydi adını söylemiyeyim. Ordu'nun içinden, azameti boyundan büyük yetkili bir arkadaşa sordum:

— Burhaneddin köyünden Zekeriya'yı...

Sözüm, ağız dolusu bir küfürle yarıda kaldı:

— Bırak şu... yı!.. Demokrattır!

1948 de, felâket karşısında bile vatandaş yoktu: Halk Partili ve Demokrat Partili vardı.

Aradan beş yıl geçti ancak: Banka kasasını açmak için altı oku şifre gibi kullananlar, şimdi iftira edebiyatiyle Meclis kürsüsünden kredi hesabı soruyorlar!..

Hey gidi dünya heeey!..

Yusuf Ziya ORTAÇ

Yepyeni Bir

AKBABA

Almanyadan yeni gelen Ofset makinede iç sayfalarının da ince bir sanat zevkiyle renklendirldiğini görecek ve mutlaka çok beğeneceksiniz.

★ ★ ★

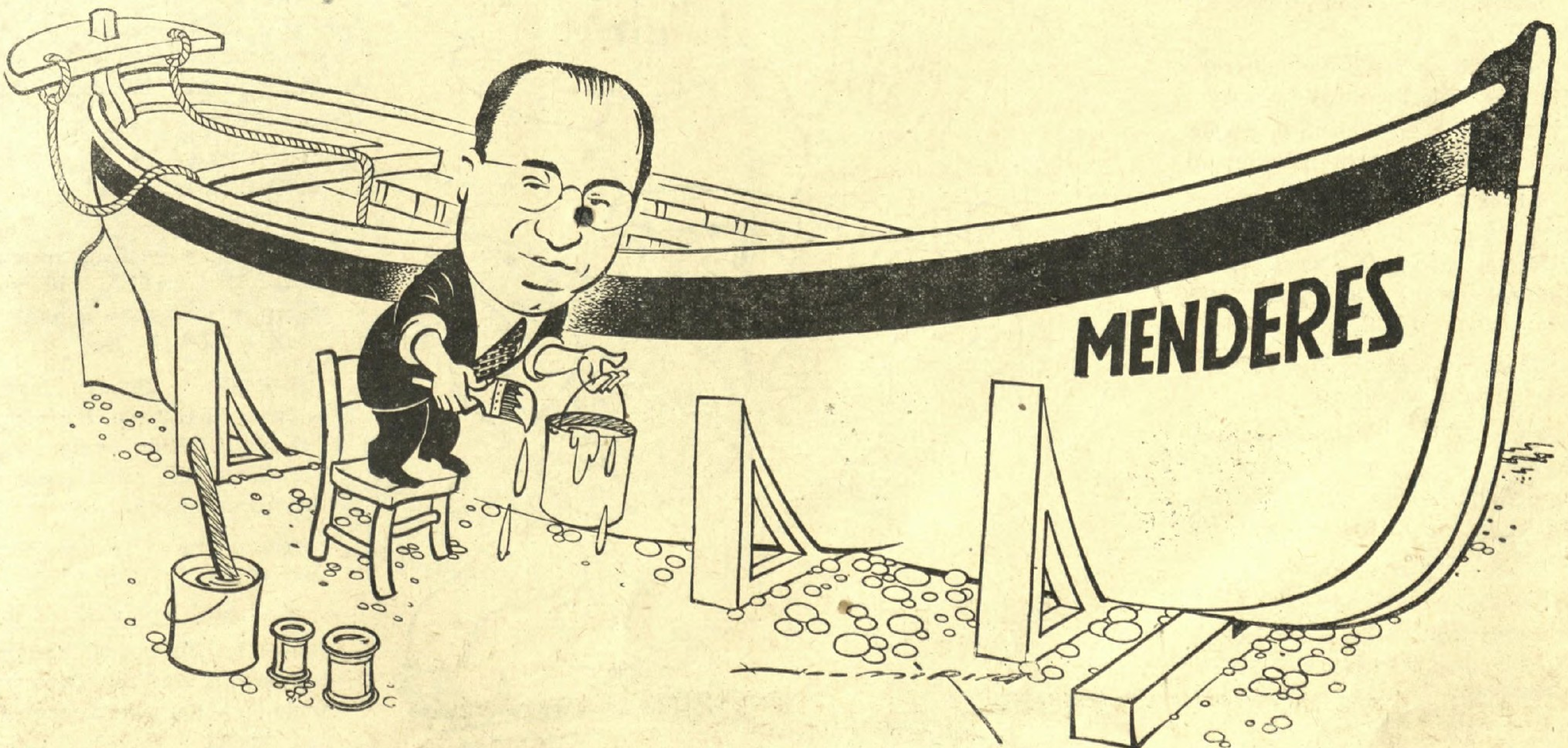
Yazıda ve karikatürde

Eski ve yeni

Bütün şöhretler Akbaba sahifelerinde...

★ ★ ★

Bütün bu fedakârlıklara karşı:
Sayısı: 50 kuruş.

KALAFAT!..

KARAGÖZ

Yazan: AKBABACI

ON İKİNCİ FASIL

(Odadan içeri zayıf, uzun boylu, seksen yaşını aşkın, fakat hâlâ dinç görünen Gülhaneparkı bahçıvanlığından emekli Kasım ağa girer. Hafif tertip bunamıştır. Sert bir tarzda, bozuk bir şiveyle konuşur ve bir çok tâbirleri yersiz ve yanlış kullanır.)

Kasım ağa — Tinyatiyat!

Karagöz — Anlamadım!

Kasım ağa — More, var mi bun da bir anlıyamamazlık? Estağfurullah! (Ayağını yere şiddetle vurur.) Tinyatiyat!

Karagöz — Anlıyamadım, yahu! Affedin, kimsiniz zatıâliniz!

Kasım ağa — Yani bendeniz mi, zatiâliniz mi? Bil'âçis!

Karagöz — Hayır, ben değilim, zatıâlniz!

Kasım ağa — Zatıâliniz, efendıma söyleyim, Karagöz cenapları, mebus-i muhterem!

Karagöz — Ben Karagözüm, doğ ru ama, zatıâliniz, yani siz kimsiniz?

Kasım ağa — More, deme öyley se zatıâliniz!

Karagöz — Ne deyim?

Kasım ağa — Bendeniz soyle. Estağfurullah!

Karagöz — Peki, bendeniz deyim. Ben bendeniz... Ben Karagözüm yahu! (Hacivata) Ulan ne bakıp duruyorsun? Biz ,bu işin içinden çıkamadık! Gel, şu meseleyi hallet!

Hacivat — Nasıl halledeyim, Karagöz? Lâfı Arap saçına çevirdiniz!

Kasım ağa — More, karıştirtirma başçasini! Yoksa, efendıma söyleyim, patlattirtiririm!! Min-gayri haddin!

Karagöz — Dur, aman, ne yapıyorsun, vazgeç!

Kasım ağa — Kim o çeçi sakalli?

Karagöz — (Kıs kıs gülerek) Hacivat, bak bunu iyi buldu!

Hacivat — Aşkolsun Karagöz, bana hakaret ettirip gülüyorsun!

Karagöz — Sen, onu tanımıyor musun?

Kasım ağa — (Kafasını iki tarafa sallıyarak) yok! Hiç cörmemişim, estağfurullah!

Karagöz — Hani Hacivat yok mu? O işte... Hacivat!

Kasım ağa — (Tanıyamıyarak) Ha, evet, tanidim! Çok şüçür elhamdülillâh! Hacı ağa, bizim biraderi cormuşlüğünüz vardir el'bette! Bilâçis!

Hacivat — Sizin birader kim?

Kasım ağa — Ne demek çim? O da sizin cibilerden, çok şüçür!

Hacivat — Bizim gibilerden mi?

Kasım ağa — Ya! Bozaci Hacı Recep bre! (Güler).

Hacivat — Hiç görmedim, tanımam!

Kasım ağa — Nasıl olur more, bizim birader kirk senedir Hacca cider de cormemişsin? Yalan vallâhi, billâhi! Meççede cormedin?

Hacivat — (Yavaşça Karagözün kulağına) Çattık belâya be! (Kasım ağaya) Görmedim!

Kasım ağa — Medinede cörmedin?

Hacivat — Görmedim!

Kasım ağa — More sen Arafatta şeytana taş atmadin mi?

Hacivat — Atmadım!

Kasım ağa — Hacı Esvet (Hacerülesvet) hazretlerini öpmedin mi?

Hacivat — Öpmedim!

Kasım ağa — Sen ne biçim Hacisin more! Yalan vallâhi, billâhi!

Hacivat — Ben Hacca gitmedim, Hacı değilim! ;

Kasım ağa — Hacı değilsin de, estağfurullah, adın neye Hacı? Bu ne custahlik? Değiştirttirttir adını, yoksa... (Elini arka cebine götürür.)

Karagöz — Telâş etme, onun adı öyle! Herkes bana Karagöz, ona Hacivat, der. Benim kırk yıllık arkadaşım!

Kasım ağa — (Anlıyarak) Ha... Şu mesele!

Karagöz — Hani, dışardakiler, yaşasın Karagözle Hacivat, demiyor mu? İşte, yaşasın dedikleri Hacivat bu!

Kasım ağa — (Hâlâ anlamıyarak) Ha... Şu mesele!

Karagöz — Hacivat, herkesin sevdiği, iyi akıllı, çelebi bir adamdır!

Kasım ağa — Ha... Şu mesele!

Karagöz — Beraber mebus olacağız. Dileklerinizi beraber dinliyoruz, şimdi, Hacivat Çelebiyi tanıdın mı?

Kasım ağa — Tanıdım, min gayri haddin. Mebus-i muhterem Hacivat Çelebi!

Karagöz — Hah, işte, tâ kendisi!

Kasım ağa — (Elini uzatıp) kusura bakmayın, Hacivat Çelebi. Dinyatiyat!

Hacivat — Dinyatiyat!

Karagöz — İyi ama, sen bize adınızı söylemedin!

Kasım ağa — Bendeniz, min gayri haddin, Gülhane Parkı hümayûnu sabık bahçıvan başısı Kasım ağa çöleleri!

Karagöz — Hoş geldin, Kasım ağa, söyle bakalım ne istiyorsun?

Kasım ağa — Efendım, iki mebusu muhterem burada otursun da, bakın şu çepazeliğe! (Pencereden, Karagözün evinin önündeki viraneliği gösterir.) Nasıl olur bu, estağfurullah, bil'âçis! Yapalim burasını bir cuzel park. Bırakin işi Kasım çölenize !

Karagöz — Demek, burasını park yapalım!

Kasım ağa — Temam!

Karagöz — Etrafına ağaç da diktirelim mi?

Kasım ağa — Temam!

Karagöz — Ortaya bir havuz da ister mi?

Kasım ağa — Hoy, yaşasin, temam!

Hacivat — Tarhlar da yaptırıp çeçek de diktirelim öyleyse!

Kasım ağa — Temam!

Hacivat — Tarhların arasına kumlu yollar da yaparız!

Kasım ağa — Temam!

Karagöz — Yollara sıralar da koydururuz

Kasım ağa — Huy, yaşasin, temam!

Hacivat — Bir kaç kameriye de yaptıralım mı?

Kasım ağa — Temam! Bir şey daha ister, min gayri haddin! Koyaiz havuzun çenarine taştan herhanci bir aslani!

Karagöz — Tamam!

Kasım ağa — Altında herhanci bir çeçi veyahut da efendıme soyleyim bir ceyik.

Hacivat — Tamam!

Kasım ağa — Aslan, ceçirmiş dişlerini herhanci çeçi veyahut efendıme soyleyim, ceyike!

Karagöz — Tamam!

Kasım ağa — Havuzun çenarından açarsin herhanci bir musluk. Fişkirttirttirir suları yelpaze cibi havaya...

Karagöz — Âlâ... Sen de bu parkın bahçıvan başısı ol'ursun, Kasım ağa!

Kasım ağa — Huy, yaşasin temam! Varken sizin cibi mebus-i çiram, celmez bu milletin sirti yere, vesselâm!

Karagöz — Tamam. Haydi, hiç üzülme Kasım ağa, biz mebus olur olmaz bütün bunları yaptırırız. Şimdi, git rahat rahat evinde mebusluğumuzu bekle!

Kasım ağa — Temam! Dinyatiyat! (Çıkar.)

Karagöz — Oh, hele şükür kurtulduk be! Bu mebusluk amma da güç şeymiş Hacivat! Daha provasında bu kadar sıkıntı çekersek aslını düşün!

— Sonu gelecek sayıda —

Hıyarın tanesi 3 lira! (Gazeteler)

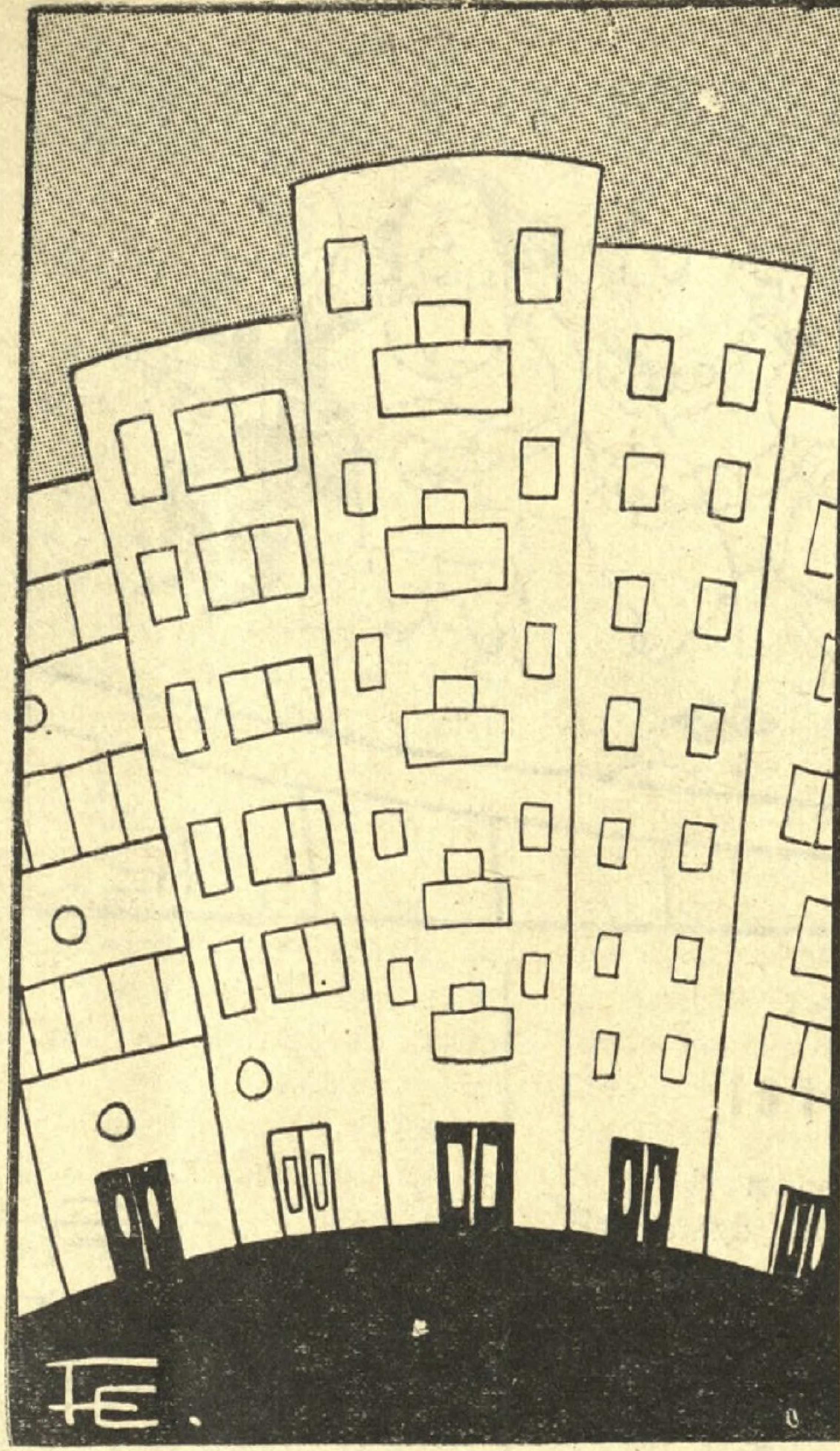
İltifat!..

İstanbul Notları

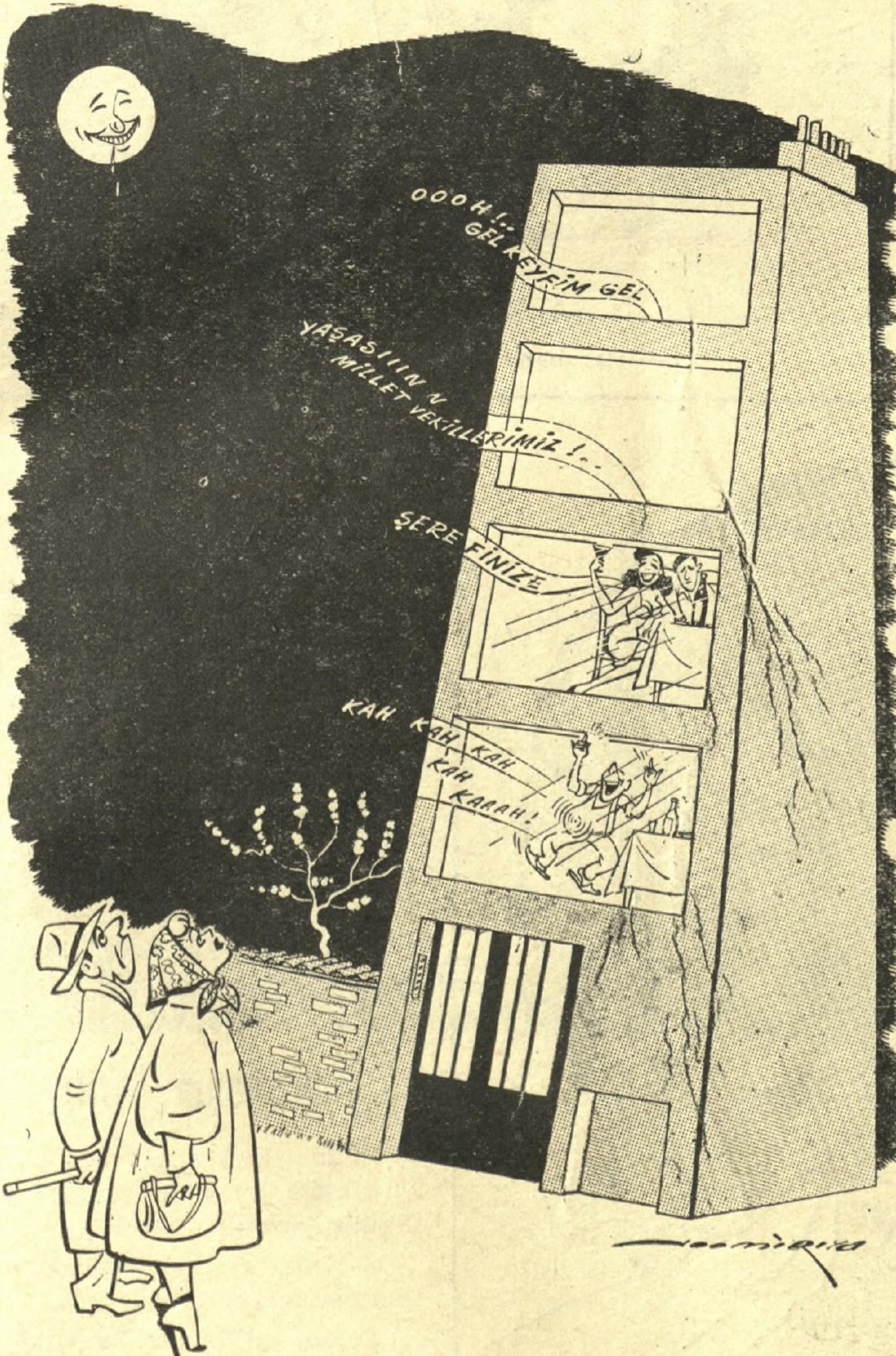
Yut Bakalım!..

Hani Yahudinin tezgâhtarı bir tarifi vardır «Ben iyi tezgâhtar ona derim ki, bir düğme almak için gelen müşteriye bir kat kostüm satar» diye... Gazeteciyi de şöyle tarif etmişler: «Bir köpek bir adamı ısırdı diye havadis veren adam gazeteci değildir. Asıl gazeteci, bir adam bir köpeği ısırdı diye havadis verebilendir...» İşte bunları gözönünde bulundurarak, mânasız bir ajans haberinden faydalandım. Haber şuydu: «Bir kadının midesinden ameliyatla bir diş fırçjası çıkarıldı!» Lâf işte... O da marifet mi? Hemen rektör ve operatör Kâzım İsmail Gürkan'ı ziyaret ederek meseleyi derinleştirdim:

— Sayın üstad, son zamanlarda işiniz başınızdan aşkın ama, yine de nezaketiniz bana cevap vermenize mâni değildir! (Üstad bu yeni usul gazeteci ifadesine kahkahayla güldü). Bir kadının midesinden diş macunu çıkmış...

TAŞ DEVRİ!..

Mal sahibi — Eyvahlar olsun hanım, Meclis kira kanununu 955 yılına kadar uzattı galiba!...

— Macun değil, fırça... Haberi ben de görmüştüm.

— Malûm, görmediğiniz bir şey yoktur zaten. Bu fevkalâde bir şey mi? İnsan koskoca bir diş fırçasını yutamaz mı?

— Normal değil ama, bir fevkalâdeliği de yok. İnsan diş fırçasını, tahta fırçasını, elbise fırçasını yutabilir. Sade onlarla kalmaz, daha neler yutar. Devri sabık yaratmak bahis konusu olmasa gerek yutulmuş, gerek yutturulmuş nelerle karşılaşırız. Diş fırçasının lâfı mı olur?

— Üstad, acaba her mideye her şey sığar mı dersiniz?

— Vallaha bu kabiliyet meselesi... Hazım meselesi. Ne işkembeler ne kırkbayırlar vardır ki, koskoca han, hamam apartman,, çiftlik, köy demez. Buna mukabil ne midesizler de vardır, kimsenin yalayıp yutamadıklarına tahammül ederler...

— Acaba bunları tasnif etmek kabil mi? Meselâ hangi çeşit mideler neler yutar?

— Canım bu pek basit bir şey.

Meselâ o kadın dişlerini fırçaladığı için fırçayı yutmuş. Eh, işi gücü ticaret olanlar bol miktarda döviz yutabilirler. Umumiyetle insan midesi lâstik gibidir. Ne atarsanız yutar. Mesele boğazdan geçirebilmekte...

— Gümrükten kaçırarak mı?

— İhtimal, ama siyasetle ilgili değilim, onu kasdetmedim...

— Peki, hemen teşhis konulabilir mi böyle hallerde?

— Pek tabii. Mütehassısına düşmüş olmak şartiyle...

— Ne gibi?

— Meselâ yutulan şey arazi ise, bunu kadastro müfettişi anlar. Hasta iğne yutmuşsa, tazıya dönmesinden, baytara başvurması lâzımdır. Kıymetli eşya ise, gümrükçüler, komisyoncular derhal anlarlar... Asıl güç olan bunların geri çıkarılmasıdır. Bir kere hazım fiili başladı mı, ameliyat da kâr etmez...

— Demek, kimin midesinde ne var, anlamak kabil...

— Ona hiç şüpheniz olmasın...

Bu cevap üzerine üstaddan müsaade almakta acele ettim. Çünkü beş on dakika evvel yediğim naneyi anlar diye korktum. Yok, merak etmeyin canım, tehlikeli bir şey değil. Nerde bizde o talih? Mercan arsası gibi naneleri yemek haddimiz mi? Benimki, sahiden öyle, nane şekeriydi!.

— İstanbul Muhabiri —

65

GERDANİYE FASLI!..

Adres

Bayan (Ş..) portresini yapan ressama sordu:

— Resmimi sergide teşhir ederken altına ismimi yazacak mımısın?

— İsim yazmak biraz çiy düşmez mi ya? Yalnız isminin ilk harfini yazacağım...

Nazenin, biraz düşündü, sonra:

— Peki, dedi, fakat altına adresimi ilâve etmek şartiyle.

O DA Bİ RŞEY Mİ!

Delikanlı — Anneniz size karşı pek haşin davranıyor, galiba..

Genç kız — Bu bir şey değil... Siz bir de babama karşı nasıl davrandığını görseniz!...

Takip

Kızın peşine takılmıştı.

Bir müddet yürüdüler. Nihayet kız sinirlendi:

— Bana bakın, dedi, peşimi bırakmazsanız polise haber veririm.

Bay güldü:

— Beyhude olur hanımefendi, av tezkerem yanımda...

ÇOCUK

— Yahu, kırk yaşına geldin, hâlâ bekârsın.

— Evlenmeğe de hiç niyetim yok!

— Neden?

— Doktor, senin çocuğun olmaz dedi...

— Sen ona bakma azizim, evlen. Haydi diyelim ki senin çocuğun olmuyor, fakat karının da olmıyacağı ne malûm?

Ziyaret

İki memur arasında:

— Yahu sana bir ziyafet çekmek istiyorum. Ne zaman emre dersin?

— Bence makbule geçmesini istersen ve sence mümkün olursa, ayın sonlarına doğru!

HAYAL VE HAKİYKAT

Rıza, sevimli, cin gibi bir çocuktur. Evvelki sabah ağlıya ağlıya uyandı. Anneciği sordu:

— Ne var çocuğum? Ne oldu?

— Anne, bir rüya gördüm, yatağıma kaçırmışım.

Annesi güldü:

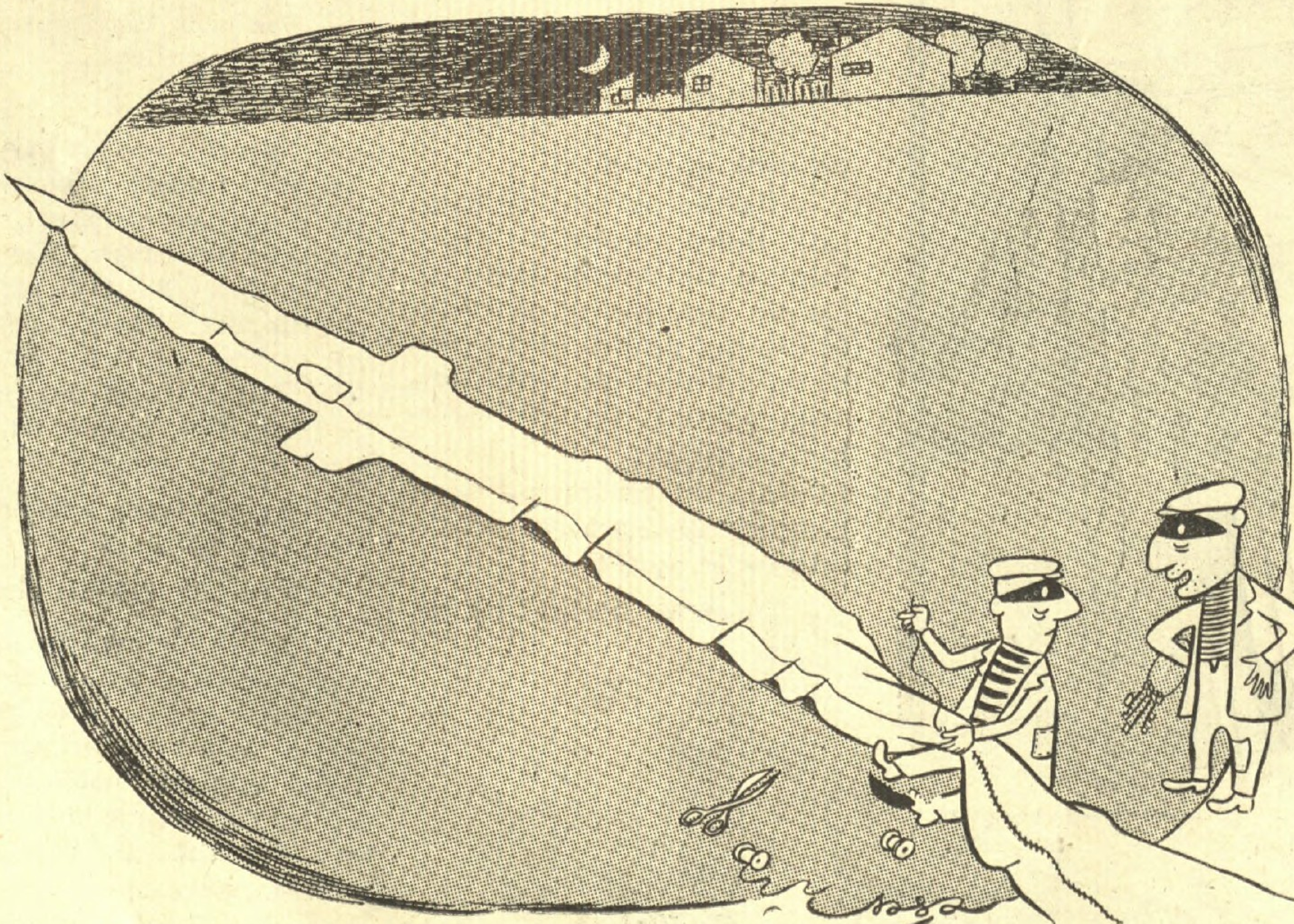
— Rüya imiş yavrum, buna ağlanır mı?

Rıza,, hıçkırıyordu:

— Ama uyandığım zaman yatak ıslaktı!

— Her bahar böyle havalanır!..

YAZISIZI..

Satış

«Varlık» mecmuasının idarehanesinde oturuyorlardı. Bir okuyucu geldi. Geçen sayıdan bir nüsha istedi. Mecmua sahibi Yaşar Nabi:

— Maalesef, geçen sayımızdan hiç kalmadı... dedi.

«Varlık» ta sanat yazıları yazan Zahir Güvemli, alay olsun diye:

— Acaba geçen sayıda ne yazmıştım ki bukadar satıldı? diye sordu. Yaşar Nabi gülerk:

— Ondan değil, dedi, ben baş makale yazmamıştım!

Amasyanın bardağı

«Halıcı kız» ın ilk gösterildiği akşam, fuayede iki genç kız konuşuyordu:

— Doktorlar, öpüşmenin şiddetle aleyhinde...

Öteki, billûr bir kahkahayla güldü:

— Boşver, dedi, erkeklerin hepsi doktor değil ya...

Büyük başın derdi...

Herifin itibarı, kışın et fiatı yükselir gibi yükselmişti: Bugün vizitesi beş lirayken ertesi gün, on, üçüncü günü on beş, dördüncü gün yirmi ve nihayet bir ay sonunda istişare ücreti yüz liraya çıktı. Neden mi? Anlatayım da görün:

Allah bir insana bir kere «Yürü ya kulum!» demeye niyet etmeye görsün. Ne yapar yapar, sudan bir sebep halkeder. Dr. Niyazi Hinoğlu'nun talihi de sudan bir sebeple açıldı. Bir gün vapurla Boğaza gidiyordu. Vapurda bir kadının sancılanacağı tuttu. Kadınlar, malûm ya, olmıyacak şey lerde bile orijinalliğe bayılırlar. Sancılanacak yer mi yoktu? Ama Allah bir kere Niyaziyi îmar etmeğe niyetlenmişti, sebebini yaratmakta gecikmedi. Vapurda doktor aradılar. Kıtlıkta bunu buldular.

Niyazi kadını şipşak muayene etti. Teşhisi koydu, tedaviye geçti. On dakika sonra ne sancı kaldı, ne ıstırap. Herkes afyon ruhu olduğunu ne bilsin yaptığı iğnenin? Hazakatine verdiler. Meğer hasta da tanınmış bir kodamanın karısı değil miymiş? Al sana devlet kuşu! İşte o kritik anda, Niyazi hayatının ilk ve en yerinde yalanını söyledi:

— Hanıfefendi, dedi, her ne kadar sancılarınız Allahın inayetiyle çabucak geçtiyse de siz yine ihmal etmeyin kendinizi b,ir doktora tedavi ettirin!

Bu tavsiyenin cevabı pek tabiî: «Sizden iyi doktor mu olur? Baş üstüne, lûtfen nazlanmadan muayenehanenizin adresini verin!» demek oldu. Ne yapsın zavallı Niyazicik? İstemiye istemiye adresini verdi.

Gerçekten, bir ay kadar sonra hanımefendi teşrif ettiler. Niyazi, tedaviyi bir kaç ay sürdürmek için bir diş doktoru kadar maharet gösterdi. Mükâfatını da görmedi değil hani. Evvelâ bütün gazetelerde sunturlu bir teşekkür ilânı çıktı. Ondan sonra gelsin şifahî reklâm... Bir anda sinema yızdızları kadar moda oluveren Niyazinin hastaları süratle kuyruk yapmağa başladılar. Tabibin servet grafiği gayet yatık bir meyil takip ederken, birdenbire amuda kalktı. Borsada, tahvilât veya manavda sebze ve meyve fiyatları gibi yükselmeğe başladı. Evvelâ otomobil, sonra birinci ve ikinci apartmanlar, daha sonra muayenehanesinin İstiklâl caddesine nakli maalesef bu artışın zarurî neticelerinden oldu. Niyazi gibi mütevazi bir mahalle hekiminin hiç beklemediği halde böyle bir neticeye ulaşması, sürat asrında olduğumuza göre, iki sene gibi kısa sayılabilecek bir zamana sığdı.

Ha... Hazret bu arada evlenmişti de. E, kusuruna bakılmaz, servet denilen nesne hazmı güç bir gıda maddesidir. Bazan insanı sapıtıverir. Neyse, biz gelelim hikâyemize... Denebilir ki, Niyazinin evlendikten sonra şansı büsbütün açıldı. Aradan altı ay geçince hatıtrı sayılır ehemmiyette bir klinik açtı. O andan itibaren de hususî hastahanesinde oynanan komedilerle katiyen ilgilenmemeğe azmetti. Tam bir patron rolünde görüyordu kendini. Yani sabahları bir saat kadar yeni müracaatleri inceliyor, yatan hastalarla katiyen meşgul olmuyordu. Bunları maiyetinde çalışan diğer doktorlara, mütehassıslara bırakmıştı.

Yine böyle bir gündü. Böyle dediğime bakıp da bu satırları okuduğunuz günkü gibi sanmayınız. Söz gelişi öyle dedim. Bir gündü işte ve Dr. Niyazi beyefendi, yarım saattenberi kapısının önünde sıra bekliyen yeni müracaat etmiş hastaları muayeneye hazırlanıyordu. Birden oda kapısı açıldı ve içeriye biri girdi. Doktor ona ağız açtırmadan sordu:

— Randevunuz var mı?

— Hayır.

— Muayene edemem, çıkın.

— Ama efendim, ben...

— Sizi dinliyemem, sıranızı bekleyin.

— Ama ben şeyden geliyorum. Hasta değilim...

— Daha iyi ya, hem hasta değilmişsin, hem de şeyden geliyormuşsunuz. Bunların ikisi de beni ilgilendirmez. Derhal dışarı. Efendi benim vaktim kıymetlidir.

Zile bastığı için, başka bir hasta girmişti. Evvelki adam çıkmak zorunda kaldı.

Aradan bir kaç dakika geçip bir kaç hasta sırasını savınca, Niyazi baktı ki, deminki adam yine karşısında...

— Sıranızı beklesenize canım..

— Ben hasta değilim diyorum size.

— Öyleyse acelen ne, öbür hastaların sırasını almağa ne hakkın var?

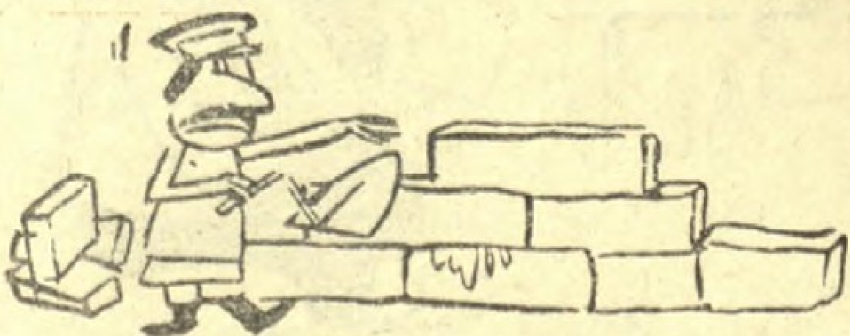
— Canım, ben iki lâkırdı söyleyip gideceğim. Müdiriyetten geliyorum. Biraz evvel bir randevu evini bastık. Karınızı da bir delikanlıyla yakaladım. Müdür bey soruyor zabıt, mı tutalım, yoksa gelip karısını alacak mı diye... Onun için girdim, affedersiniz!..

Hikâyeci

KIZIL ESİRLERİ!..

BİR DEMİRPERDE FIKRASI

Moskovada Kızıl Meydanda iki Rus, ellerinde votka şişeleri sallana sallana yürüyorlardı. Birisi bir aralık durdu. Kremlin sarayının bulunduğu tarafa bakarak derinden bir göğüs geçirdi:

— Oooof!...

Diğeri telâşlandı:

— Sus! Gizli polis duyabilir.

— Deli misin yahu, burada gizli polis ne arar?

— Aptallık etme, iki Sovyet vatandaşı bir araya geldi mi, biri muhakkak gizli polistendir!..

San'at cemiyet içindir!..

Ona göre

Reis, mahkemede, sanık Avrama bir aralık şu suali sordu:

— Sen içki kullanır mısın?

Avram yılıştı:

— Affedersiniz, reiz paşa hazeretleri, once şunu anlayayim: İkram mi edeceksin, yoksam istintak mi ediyorsun?

Taksitle

Sabahleyin idam mahkûmunun kapısı açıldı. İçeriye savcı ile hapishane müdürü girdiler. Aralarında şu konuşma geçti::

Savcı — Cesur olunuz, insanlığa olan borcunuzu ödemek saati geldi.

Mahkûm — Acaba taksitle ödesem olmaz mı?

Hikâye:

Bir Resim Yüzünden

Ressamlar içinde, bilirsiniz, sanatını paraya çevirmesini bilenler, yalnız afiş ressamlarıdır. Yani, ilân ve reklâm resmi yapanlar... Çünkü yalnız bu sahada resim, hayatın zarurî ihtiyaçlariyle başbaşa bulunur. Hangi ticaret müessesesi olursa olsun, reklâm yapmadığı müddetçe, malının unutulmağ mahkûm olduğunu anlamıştır çok şükür... Bu tefelsüflere ne lüzum var diyeceksiniz. Benim de maksadım, zaten afişçilik hakkında nutuk kesmek değil, sadece ressam Namık Cemil'in hayli hali vakti yerinde bir adam olduğunu anlatmak... Şimdi malûm ya, baş ta politikacılar olduğu halde her kes maksada en uzak yoldan giriyor, kulağını, elini ensesinden dolaştırarak gösteriyor. Öyle yaptım bende...

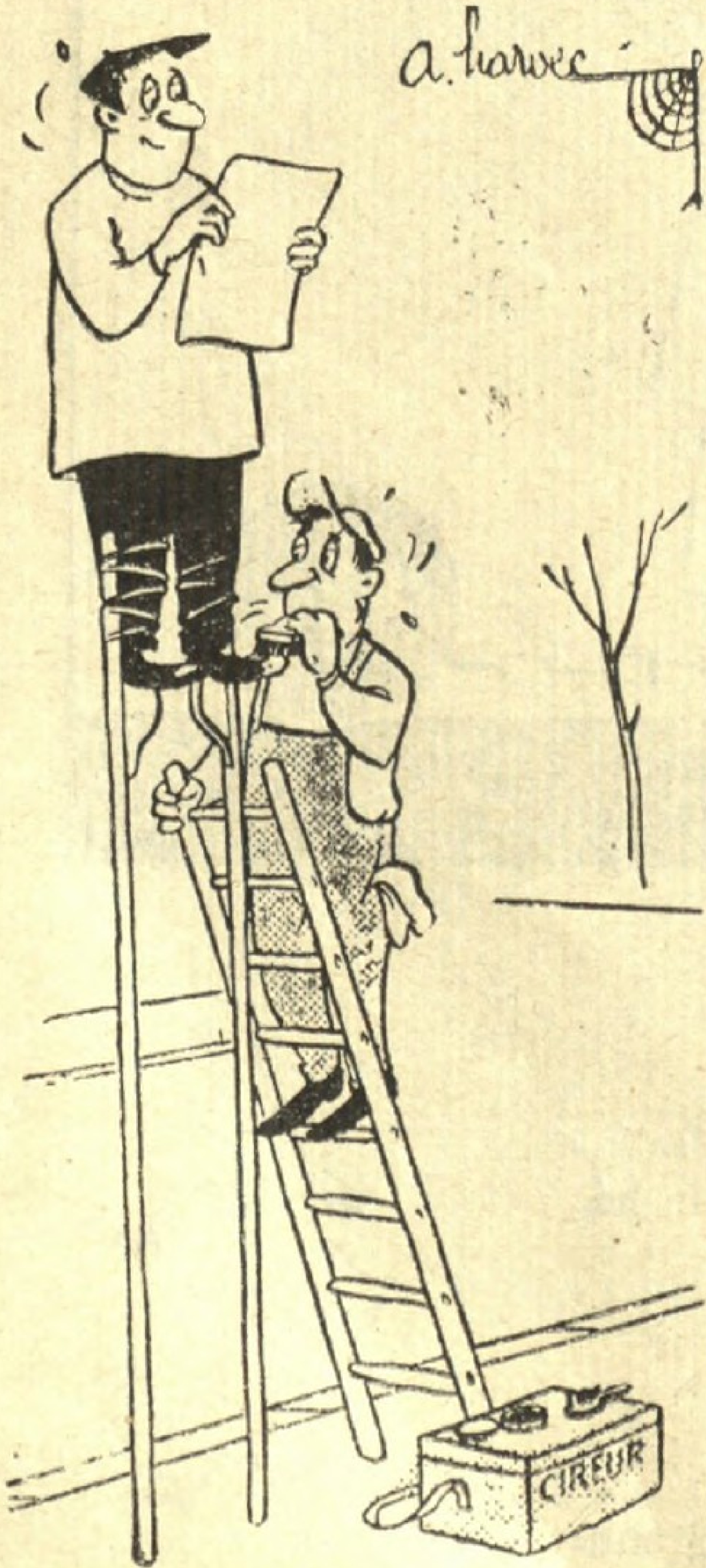
Namık Cemil zengince bir ressamdı ama, gayet iyi eser verirdi hani. Servetini hakketmişti demektir bu. Sonra, gösterişe gayet itina eder, hayatta muvaffak olmanın birinci şartı satıştadır derdi. Satış olmalı, satmasını bilmeli insan kendini, diye düşünürdü. Bunda ne derece haklı olduğunu kızının evlenme hâdisesi ispat etti.

Namık Cemil, kendilerinde istidat gördüğü gençleri evine davet eder, onlara yol gösterirdi. Akademide hoca filân olmadığı için, bu usul, ona arasıra talebe de temin ediyordu. Bir gün, ondan ders alan gençlerden biri, yanında bir arkadaşiyle geldi. Delikanlı, küçük bir ticaret müessesesinin reklâm bürosunu idare ediyordu. Üstadın salonunu gördükten sonra, hayranlığı büsbütün arttı ve şayet vakti olursa mensup olduğu firma için bir resim rica etti.

Adı Hayri Tez'di çocuğun. Ismarladığı resmi almağa geldiği zaman, bunu patronlarına hayli güç kabul ettirdiğini itiraftan çekinmedi. Namık Cemil, böyle küçük bir siparişle ne zengin olurdu, ne fakir. İyi niyetine karşılık, çocuğa yaptığı resmi hediye etti. Lâkin Hayri Tez, o gün duvardaki bir genç kız portresine uzun uzun bakmaktan kendini alamadı. Namık Cemil'in, bir çok eserlerinde kendi kızını model olarak kullandığını biliyordu. Allah için, fevkalâde bir kızdı resimdeki de...

Gerçi zamanımızda aşk hayli ucuzlamıştır. Hele Pitigrilli filân gibi herifler, sevda dalgasının bütün foyasını ortaya döktükten sonra... Ama ne de olsa, Hayri Tez, az çok iyi terbiye görmüş bir genç olduğundan, Namık Cemil'in kızına âşık olmakta gecikmedi.. Sık sık ressamın evine geliyor, lâkin hiç bir seferinde kıza tesadüf kabil olmuyordu. Yalnız resim... Hayriye o resim bile kâfi geliyordu çok defa...

Ama, üstada, kızıyle evlenmek istediğini söylediği zaman: «Sen kızımı gördün mü ki?» diye so-

YAZISIZ!..

Gayet garip bir roman

Size bu asırda görülmemiş bir roman yazıyorum

Birinci fasıl

Bir delikanlı bir genç kıza âşık oldu!

İkinci fasıl

Kırk sene seviştiler, adamakıllı mes'ut oldular!

Üçüncü fasıl

Her ikisi de rahat döşeğinde vefat etti!

Dördüncü fasıl

Bu işe bütün memleket parmak ısırdı!

Bitti.

isbatı meydanda

Salamonun dükkânına bir müşteri gelip bir kat esvap beğendi. Lâkin parasını saymadan evvel Salamona sordu:

— Bu elbise halis koyun yünü, öyle mi ?

— Tabiî paşam, nah, bak, Koyunun kemiklerini de düğme yapmişlar bilem!

— Baba, hani İstanbulda herkes okuma yazma bilirdi!..

rarsa ne olacaktı? Hayri, lâf arasında bunu anlamakta gecikmedi. Öğrendi ki, Namık Cemil'in karısı ve kızı İzmirdedir. İki aydan önce gelecekleri de yoktu.

Bunun üzerine kararını verdi. Malî durumu da böyle zengince bir kayınpedere damat olmasını çabuklaştıracak derecede sıkışıktı. Nihayet bir akşam, meseleyi ressama açtı.

Namık Cemil, delikanlının teklifine şaşmadı. O zaten, Şehir meclisinde önceden bildiği neticeyi merak etmeden müzakereleri takipten bir başkan gibi, oğlanın halinden az çok sezinlediği bu teklifi bekler gibiydi. Yalnız, mukadder suali sordu:

— Evlenmek istiyorsunuz ama, siz, kızımı görmediniz bile. Dürüst bir genç olduğunuzu muhtelif vesilelerle ispat ettiniz. Ama, bu, alacağınız kızı görmeden istemenize bir sebep teşkil etmez ki. Başka memleketlerde tecrübe izdivaçları yapılırken sizin sırf parası için bir kıza talip olmanızı bir türlü anlıyamıyorum...

Hayri Tez bu pek âlicenapca itiraza karşı bazı basmakalıp mahcubiyet terimleri döktürdü. Kısa bir müzakereden sonra taraflar anlaşmaya vardılar ve bir basın toplantısı yaparak neticeyi umumî efkâra bildirmeğe karar verdiler. Yani gazetecilerle nişanı ilân etmek istediler. Daha önce, Namık Cemil, kızına, karısına acele bir mektup yazacak, onları İstanbula davet edecek, bilhassa karısına, kızının nişanlısını gösterecekti:

— Seninle iftihar edebilirim oğlum... diyordu Hayriye, sen, nesli münkariz olmuş bir acayip, kablettarih devri hayvanlarına benziyorsun!...

Hayri, bu iltifata mesut mesut gülüyordu. O gülüşlerin mühim bir kısmı da tabiî istikbalde gelecek servete karşıydı, şüphesiz.

Artık her gün, Hayri Tez, bürodan çıkınca, eve gitmeden evvel, kayınpederine uğruyor, salonda, o olsun olmasın, bir müddet oturarak duvardaki portreyi hayran hayran seyrediyordu. Bu hali o kadar saklanmaz bir şekil almıştı ki, bir gün Namık Cemil, dayanamadı:

— Bu resmi pek mi beğeniyorsun? diye sordu. Evet, cevabını alınca da:

— Öyleyse onu kızımla sana nişan hediyesi olarak vereyim bari!... dedi.

Hayri buna da sevindi ve epeyce teşekkür etti. Lâkin bilseydi teşekkür mü ederdi?

Bir ay kadar sonra, bir akşam yine kayınpedere uğramıştı ki, kapıyı sıska bir kızcağız açtı. Hayri, hizmetçiye:

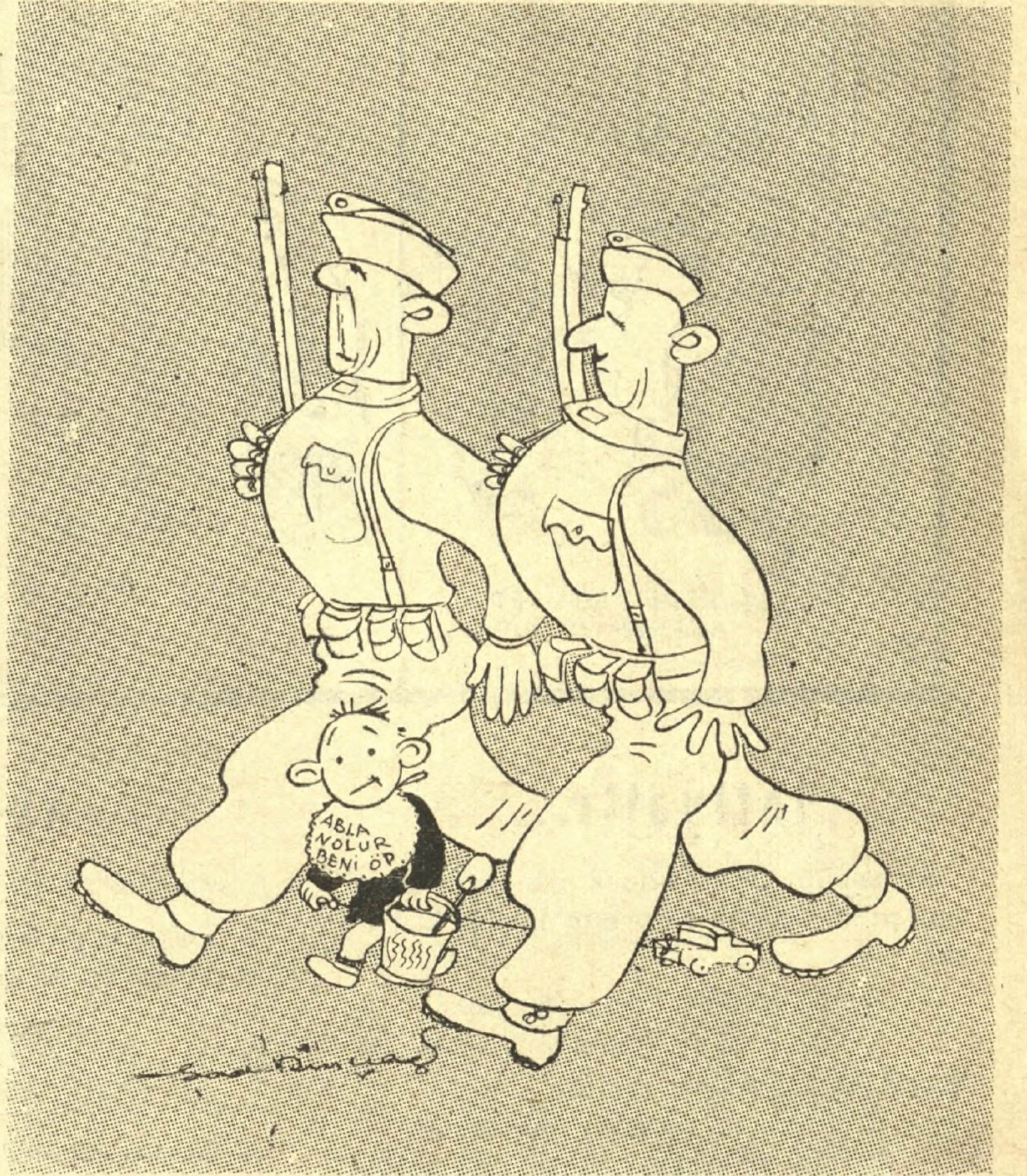
— Beyefendi evde yoklar mı? diye sordu.

— Hayır, bir iş için çıktı,, daha gelmedi. Bir emriniz mi vardı?

— Estağfurullah. Ama, her gün uğrarım da...

— Klişeci misiniz, matbaacı mı?

ÇOCUK HIRSIZLIKLARI ARTTI (Gazeteler)

Bizim oğlan çocuk bahçesine gidiyor!..

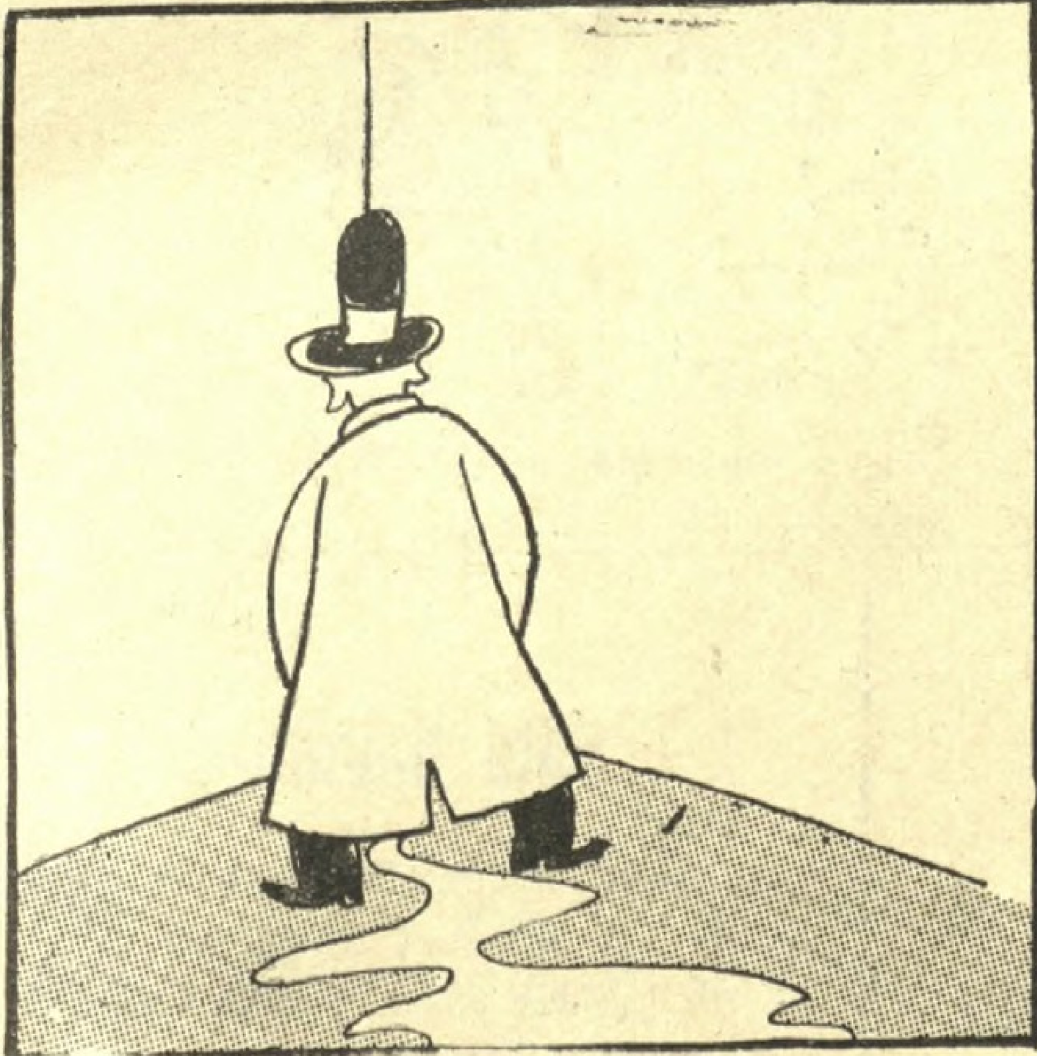
Hayri, kıza garip garip baktı. Sonra:

— Hiç biri değilim. Ama size ne? diye çıkıştı. Kız arsız arsız güldü. Gülerken dişlerinin hepsi meydanda kalıyordu:

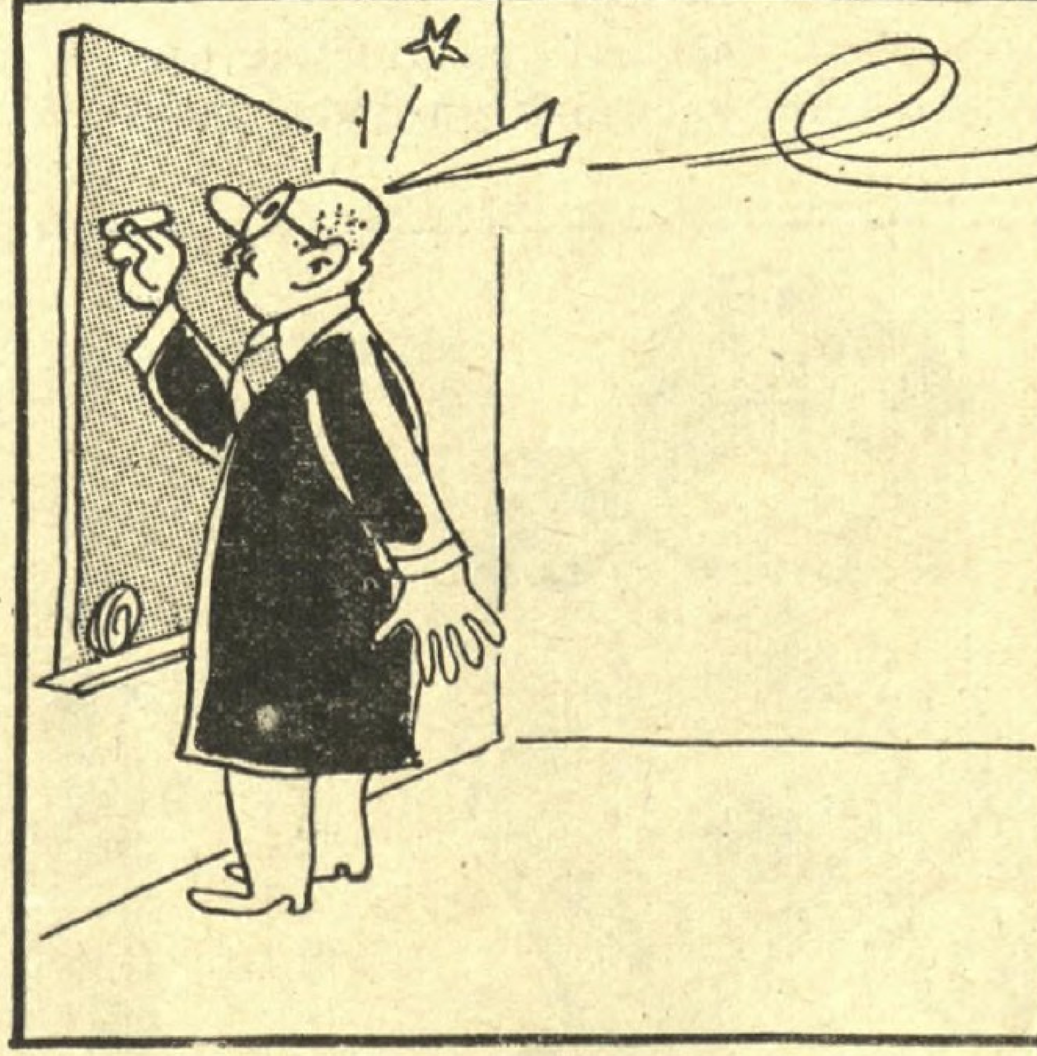
— Bunda kızacak bir şey yok. Klişeciyseniz, babam tenbih etmişti. Klişeci gelecek, şu resmi verin, beklemesin diye de, onun için sordum...

Kara kuru, sıska kız, Hayrinin hizmetçi sandığı kız, «Babam» deyince, delikanlının ayağı suya ermişti: Duvardaki resmin modeli, Namık Cemil'in kendi kızı değildi!

Hikâyeci

Sokak terbiyesi!

Okul terbiyesi!

Aile terbiyesi!..

Fark

İmtihanlar başlamıştı. Sacit Öncel, talebesinden birine sordu:

— Söyle bakalım efendi, köpekle pire arasında ne fark vardır? Artık bukadar büyük farkı da görmeyecek değilsindir her halde...

Çocuk bilâtereddüt cevap verdi:

— Köpekte pire vardır ama hocam, pirede köpek olmaz!...

Felâket

Adam iflâs etmişti. Kâtibine tenbih etti:

— Çabuk, eve telefon et, bir kaza neticesinde öldüğümü bildir...

— Ama efendim, fena tesir etmez mi?

— Senin aklın ermez. Felâketi alıştıra alıştıra anlatmalı. Karım beni öldü zanneder de diri bulursa iflâs acısını hissetmez...

Başarı

Hizmetçiler hakkında konuşuluyordu. Arkadaşı hayret ediyordu:

— Bu zamanda nasıl olur da bir hizmetçi ayni evde beş sene kalır? Talihli adamsın vesselâm, azizim...

— Bunda şaşacak birşey yok ki birader... Kadın bizi kendi usulüne, huyuna suyuna alıştırmak için beş sene uğraştıktan sonra bırakıp gidecek değil ya!..

Manevra

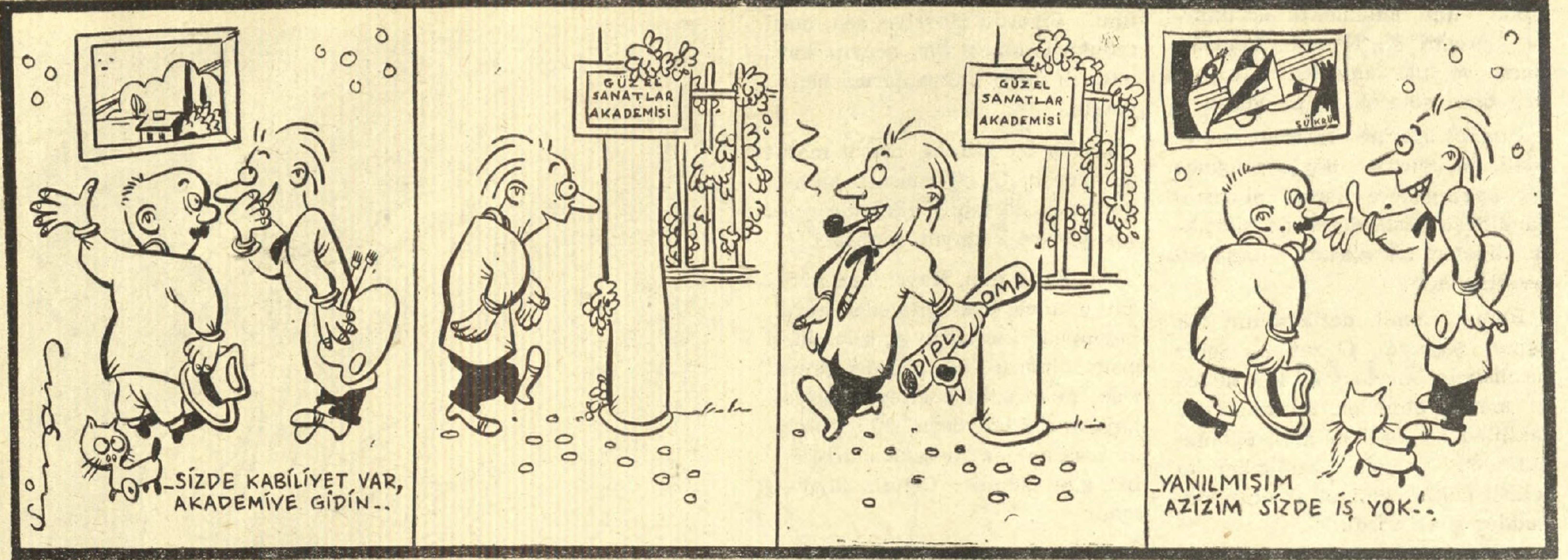
Delikanlı, flört ediyordu:

— Sizin kadar güzel bir kızı öpebilmek için ne yapmalı diye düşünüyorum...

— İleri gidiyorsunuz ama...

Delikanlı derhal geri döndü:

— Neden? dedi, ben sizden değil, sizin kadar güzel bir kızdan bahsediyordum...

AZ YAZILI!..

ihtiyatlı...

Ev sahibi kirayi almak için evin kapısını çalar. Kapıyı kiracının küçük kızı açar.

— Kızım, kirayı almağa geldim...

— A... Vah vah... Babam evde yok... Kirayı da bırakmağı unuttu.

— Unuttuğunu nereden biliyorsun?

— Sokağa çıkarken kendisi: «Ev sahibi gelip kirayı isterse, babam bırakmağı unuttu dersin» diye tenbih etti de ondan biliyorum...

Haddini bilen

Meşhur zenginlerden bay (R...), bir gün hizmetçisini, kendi sigaralarından birini tellendirirken kıstırır:

— Kız... Ne o ağzındaki?... Benim sigaram değil mi?

— Değil beyefendi!..

— Nasıl değil... Bahse girer misin?..

— Aman beyefendi, sizinle bahse girmek benim haddim mi?.

Akıllı

Karakolda:

— Postaya verdiğiniz mektupların üzerine damgalanmış pullar yapıştırıyormuşsunuz.

Sanık cevap verir:

— Evet efendim...

— Bunun sahtekârlık olduğunu bilmiyor musunuz?.

— Aman bay komiser, nasıl sahtekârlık olur? Şimdiye kadar bana kaç mektup geldi ise üstündeki pullar damgalanmıştı. Bunları gönderenler sahtekâr olmuyor da yalnız ben mi sahtekâr oluyorum!.

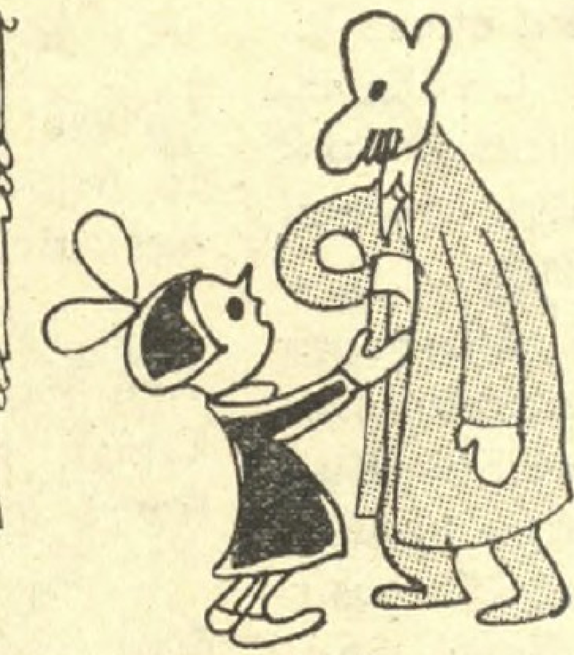
Asıl sebep

Hapishanede::

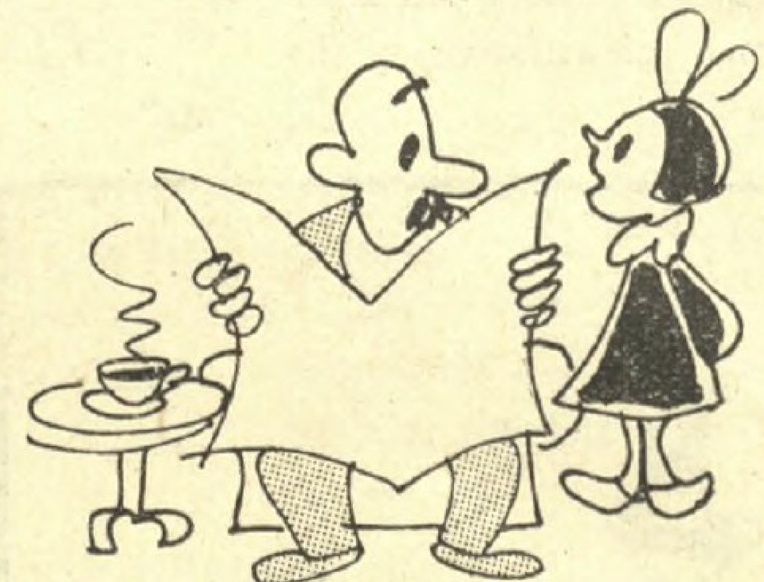
— Treni kaçırdım da ondan...

— Canım insan treni kaçırdığı için mahkûm olur mu hiç?

— Tabiî değil mi ya... Hududu aşamayışım treni kaçırmak yüzünden değil mi?

CUM

— Babaaa süsleyeceğ

Bir talebe velisinin

— Kızımız... Size bir öpücük vermek istiyormuş...

— İşim var... Sonra senden alırım!..

Süte havale

Müşteri lokantadan çıkacağı sırada bir müddet masanın altında bir şeyler arar, sonra vazgeçip garsonu çağırır:

— Garson, der, masanın altına bir yirmi beş kuruşluk düşürdüm. Aklında olsun: şayet bulursan yarın bana verirsin, eğer bulamazsan, senin olsun!

Anlayış

Seyahatteydi. Bir otele indi. Otelci, hüviyetini kaydederken sordu:

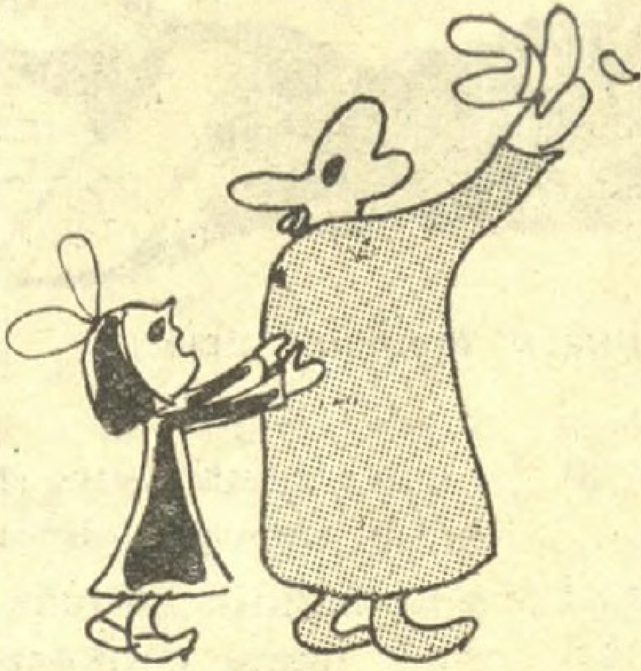
— Ne yazalım ,evli diyebilir miyiz?

Beriki, dalgın dalgın cevap verdi:

— Eh, arasıra deyin..

PAZAR KONSERİ!..

Sınıfı
para ver..

ir haftalık programı!..

Sebep

Çirkinliğ iile meşhur birine sormuşlar:

— Kime benzersiniz? Annenize mi, babanıza mı?

Adam düşünmüş, tereddüt etmiş:

— Canım, demiş, ne yapacaksınız? Söylemem!

— Neden?

— Ne annemin, ne de babamın aleyhinde bulunmak isterim de... ondan!

Usta hırsız

İçkiyi, eğlenceyi çok seven, gece yarıl'arına kadar o meyhaneden bu meyhaneye dolaşan bir adamdı.

Geçenlerde bir gün, işi büsbütün azıtarak evine sabahın saat sekizinde dönmüştü. Odaya girmesiyle gürültü üzerine uykudan uyanan karısı henüz çatmıya hazırlanırken, daha atik davrandı:

— Tuu! Utanmadan bu saate kadar uyuyorsun ha?

Farkımız

Naci, çapkınlığı ile meşhurdur. Her gün, kadın peşinde koşar. Geçende babası ona bazı nasihatlerde bulundu:

— Oğlum, her şeyin bir derecesi var. Hayvanlar bile, senenin ancak birkaç ayını aşk mevsimi tanıyorlar. Geri kalan kısmında çalışıyorlar... Halbuki sen...

— İlâhi babacığım, onların zaten adı üstünde: Hayvan!...

Meziyet

Bay (S....) tanıdıklarından genç bir kızla nişanlanmağa karar verdiğini ailesine söylediği zaman her kafadan bir ses çıktı. Annesi: «Yaşlıdır» dedi. Babası: «Parasızdır» dedi. «Boyu çok kısa» «Görgüsüz!» «Evi yok!»... diye tevali eden itirazları hiç ses çıkarmadan dinliyen (S...) nihayet:

— Hepsi doğru, hepsi iyi, dedi. Yalnız bu kadar kusuruna mukabil büyük bir meziyeti var: Benim hakkımda mütalâa beyan edecek hiç kimsesiyok!..

Ehveni şer

— Dün gece ne yaptın?

— Üç saat kitap okudum.

— Üç saat mı? Meraklı bir şeydi galiba..

— Bilâkis, tatsız, can sıkıcı bir roman.

— E... Öyle ise üç saat neye okudun?. Kaldırıp atsaydın...

— Nasıl atarım birader? Karşımda bizim kaynana oturuyordu. Kitabı bıraktığım takdirde onunla konuşmak lâzım gelecekti!...

Pirzola

— Garson, hani pirzola?

— Patateslerin altında kalmıştır efendim... Ararsanız bulursunuz!...

— Seninle evlenmek istediğinden emin misin?

— Eveeet... Daima karyola ve çocuk arabası fabrikası olduğundan bahsediyor!..

Dünya Mizahından

TEŞHİS

Orta yaşlı, iyi giyinmiş, kibar tavırlı bir kadın Parisin meşhur doktorlarından birinin muayenehanesine girer:

— Doktor, şimdiye kadar birçok meslekdaşlarınıza müracaat ettim fakat hiçbiri derdime çare bulamadı, sizden saklıyacak değilim ya büyük bir ümitsizlik içindeyim, ne yapmam lâzım artık bilemiyorum.

— Size yardım etmeğe çalışacağım, yalnız evvelâ bana şikâyetinizi tafsiâltıyla anlatmalısınız.

— Elbette doktor bey, zaten ben de onun için geldim, eğlenmek için değil ya! Nasıl anlatsam size, evde otururken gayet iyiyim, fakat sokağa çıkmak için hazırlanmağa başlayınca işler karışıyor, evvelâ etraf kararıyor, sonra gözlerimin önünde yavaş yavaş âdeta demir parmaklığa benzer şekiller beliriyor.

— Parmaklıklar mı dedıniz?

— Evet doktor bey öyle, ve bu hâl eve dönüp, istirahat edinceye kadar devam ediyor, sonra tekrar iyileşiyorum.

— Yaaa, peki bu parmaklık neye benziyor, bana târif edebilir misiniz?

— Neye mi benziyor, ne bileyim, canım parmaklığa işte.

— Anlıyorum madam, fakat ne tarz bir parmaklığa, meselâ hapishane penceresine mi? Bahçe duvarına mı, yoksa tel dolaba mı?

— Daha ziyade son söylediğinize galiba. Fakat şekli her zaman aynı değil, sonra her zaman da rahatsız olmuyorum, meselâ sabahları çarşıya giderken hiçbir şey olmuyor, fakat öğleden sonra bir ahbabımı ziyaret ederken muhakkak oluyor. Tiyatroda ön koltuklarda otururken gayet iyi görüyorum, fakat localarda veya balkonda olunca, sanki demir bir kafesin arkasından seyrediyormuşum gibi oluyor.

— Evet... evet... acaba rahatsızlığınız mayonezli yemekler yediğinizde artıyor mu?

— Aman doktor mayonezli yemekten nefret ederim. Yalnız, güneşli ve açık havalarda daha fena olduğumu farkettim.

— Güneşli havalarda mı?

— Evet doktor.

— Ya bulutlu havalarda?

— Pek o kadar değil.

— Peki krizler esnasında bu kafeslerle beraber küçük siyah noktalar veya kadife yuvarlaklar görüyor musunuz?

— Tam dediğiniz gibi, hattâ bazan parlak noktalar bile görüyorum.

— Son bir sual madam, her zaman bu model şapkalar mı giyersiniz?

— Evet, evet, hemen hepsi ayni biçimdir, yalnız renkleri değişiktir, bu hususta muhafazakârımdır.

— Merak etmeyin muhterem madam, ümitsiz bir hastalığınız yok, fakat vak'a mühimdir, vakit kaybetmeden tedaviye başlamak lâzım.

Evvelâ gün aşırı gelirsiniz, sizi elektrik tedavisine tâbi tutacağım, hiçbir tehlikesi yoktur emin olabilirsiniz. Sonra şu yazdığım reçeteleri köşedeki eczanede yaptırırsınız, iyi bir eczacıdır, tavsiye ederim. Ve nihayet şimdilik haftada bir defa olmak üzere şapkasız sokağa çıkarsınız, daha sonra arttırırız, açık hava ve güneş size çok faydalıdır, tavsiyelerimi tutarsanız bir iki seneye kadar bir şeyiniz kalmaz, yalnız eğer şapkasız çıkmak size zor geliyorsa haftada bir defa tülünü kaldırın, anlaşıldı mı yalnız tülünü... Güle güle madam, öbür gün elektrik tedavisi için bekliyorum.

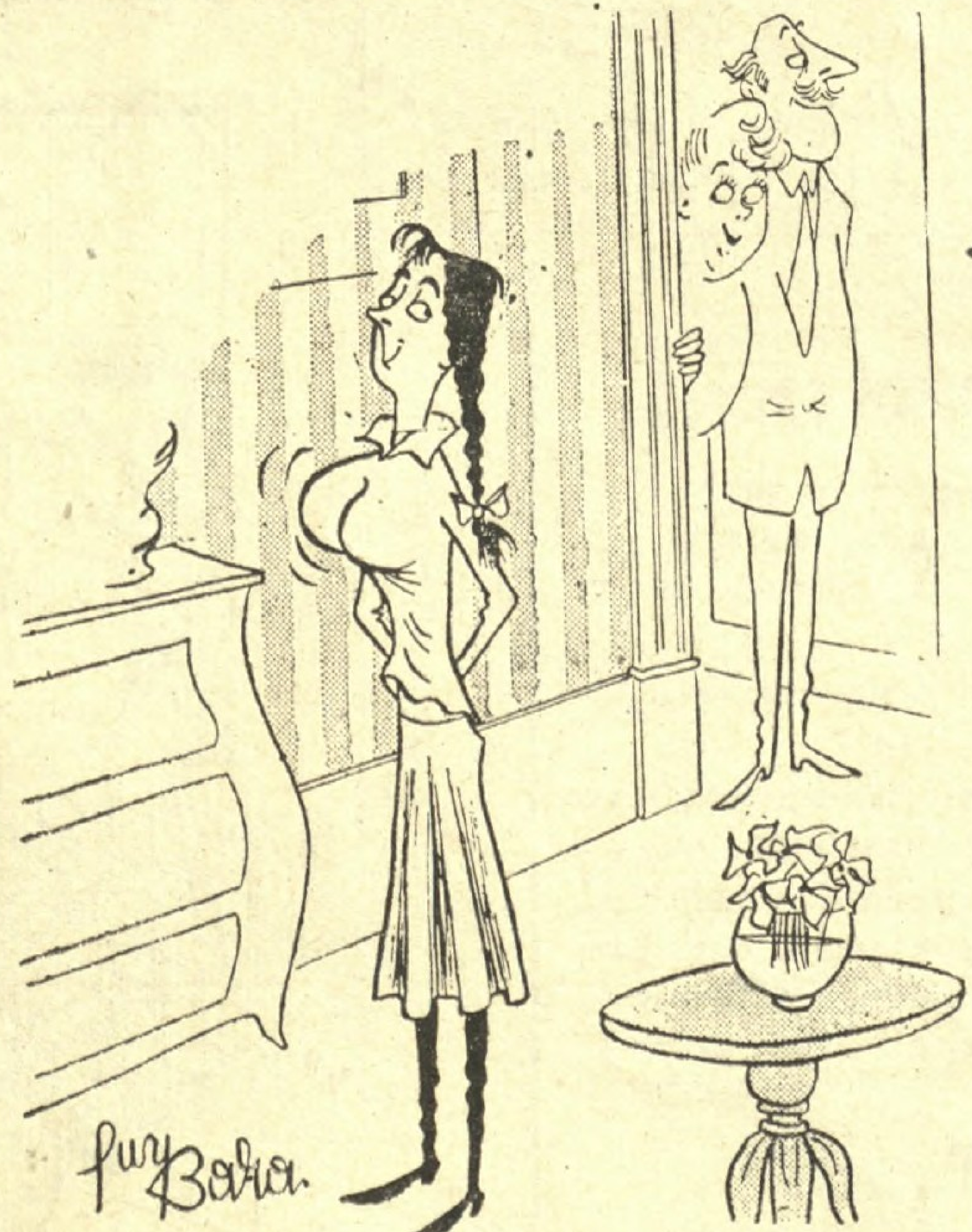
(Fou-rire) den

— Eller yukarı! Memeler dışarı!..

— Kongre üç gün sürecek ama, uzarsa bir telgraf çekerim...
— Zahmet etme, telgrafın müsveddesini cebinde buldum!..

— Kızım, amcanın getirdiği Paskalya yumurtularını nereye koydun?...

Litreyle Kadın Ticareti!..

Şıracı esnafından Çopur İsmail ile Apostol, cinayet mahkemesi huzurunda, Apostolun karısı Şişman Eleniyi öldürmiye teşebbüs etmek cürmünden muhakeme olunuyordu.

Reis, Şişman Eleniye sordu:

— Eee.. Anlat bakalım, Madam!... Bunlar, seni su dolu fıçıda nasıl boğmağa kalkıştılar?

Bizzat fıçıya benziyen şişman kadın, vak'ayı şu yolda hikâye etti:

— Ne Zaman ki, kozam ilen İsmail gelmisler bizim tukân ben anlamis; kozam da İsmail da sar foş,, hani ki bul'ut... Kozam demis bende:

«— Nah vire, Eleni! İsmail efendi, verezek sende bir papel daha doldurazak su ilen buyuk futsu ne ki bos... İsmail vermis bende bir papel... Eh! Bir papel az para?. Ben da doldurmuş buyuk futsu su ilan...

«— Nah vire Eleni! İsmail efendi verezek sende bir papel daha, Sen var soyunmak fistan, ayak kaplar...

«İsmail uzatmis bende bir papel' daha... Eh! Ne zaman var yabanzi erkek ayiptir soyunmak, ama ne zaman var kozam beraber, ne zaman var bir papel almak, ne yapazaksin? Soyunmus ben...

«Bu sefer, kozamda da İsmailde de olmus gözler buyuk buyuk. Bana demisler:

«— Gir içerde futsunun!

«Aman vire Panayamu!.. Ben katsmis, onlar kovalamis.. Ben katsmis, onlar kovalamiş... Yakalamislar beni, atmislar itserde ne ki var su ile doldurmus ben...

«O zaman ben bağirmis:

«— Katil, var, katil' var!..

«Polis gelmis bizim tükânda ya kalamis onlari!»

Şişman Eleni sustu, reis Çopur İsmaile döndü:

— Sen anlat bakalım! Madamın dedikleri sahi mi?

Çopur İsmail, topal bacağı üzerinde, sendeliyerek doğruldu. Bariz bir taşralı şivesiyle:

— Evet beyüm, dedi, Abostoll'a beraber içmüştük... Sarfoşlukla didüm ki: «Garını bana satsana, Abostol!...

«Abostol da bana:

«— Olur!.. Ben zatiliyin garımdan bıktım... Sana satar, kendime başkasını alıveririn! dedi.

«— Bazarlığa girişelin öyleysem!.. Garını bana gaça satarsın? diye sordum.

«— Ben zirkeci, şarapçıyın... Bazarlığa litre hesabiyle girişirin! Başka hesaba aklım etmez! Litresini bir mecidiyeden veririn, dedi...

«Bu iş sarfoşlukla keyfime gitti, beyüm... İrazı oldum... Abostolun dükkânına gittük. Eleniyi gendü anlattığı gibi soyduk, suya soktuk. Çıhardık... Fuçudan dışarı uğrattığı sular yerine yeni baştan litre litre su goyduk... 420 litre etti. İlle ve lâkin, Abostol mızıkçılık idivirdi... 450 litre didi. Gavgaya dutuştuk emme boğazlaşmadık. Çünkülüğüme bolis geldi... Bizi tuttu... İşte efendim, o gün bu gündür adliye gapul'arında zürükleniyoruz... İfadem budur, beyüm!»

Reis, Apostolun da fikrini sordu. O da ayni şeyleri söylüyordu. Heyeti hâkime müzakereye çekildi. Yarım saat kadar gaybubetten sonra, salona döndü, ve, müddeti mefkufiyetlerini kâfi ceza addettiği için, İsmaille Apostolun tahliyei sebiline karar verdi.

Hazirun hükmü alkışladı.

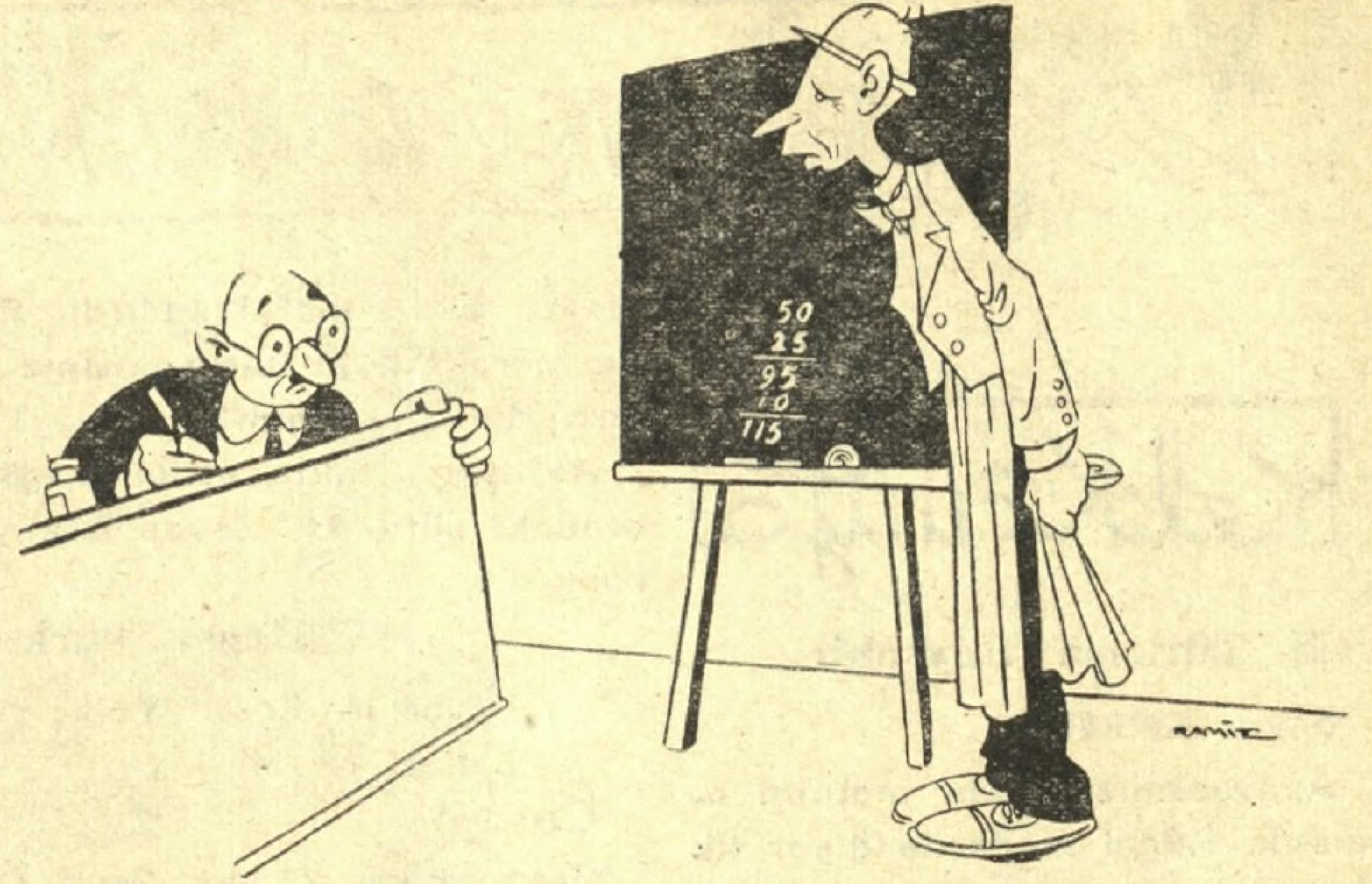
Apostolla karısı ve İsmail, adliyeden uzaklaştıkları sırada, iki erkek, aralarında şöyle konuşuyorlardı:

— 450 litre vire!

— Ülen nereden 450 olacak?.. Gayri 420 bilem yok. Garagol garagol, adliye adliye dolaşmaktan yarı dartısına indi. Eğerliyim istersen yeni baştan ölçüye vururuz!

KARGA

İSTANBULDA BİR GARSON MEKTEBİ AÇILACAKMIŞ..

Muallim — Oğlum, bu ne hesabı böyle?..
Talebe — On ikiden sonra meyhane hesabı efendim!...

— Aman üstad, hastanın kalbini yerine koymayı unutmuşsunuz..
— Zararı yok, kadındır, olmasa da olur!..

Teşekkür

Bir köylü, araba çeken zayıf merkebi ile, tepeyi çıkmıya çabalıyordu. Hayvanın bu işi başaramadığını gören bir yolcu imdadına koştu ve araba tepeye vardı.

Köylü, yolcuya döndü:

— Çok teşekkür ederim... Arabanın bir tek eşekle tepeye çıkması, mümkün değildi zaten...

Mukabele

Babası oğluna nasihat veriyordu:

— Oğlum! Hiç akıllanmadın; hâlâ çocuksun. Hiç bir şeye dikkat etmiyor, ne söylediğini bilmiyorsun. Bu yaşta, meramını bil'e anlatamıyorsun. Şunu iyi bil ki, dünyada en büyük ahmak, en budala insan, karşısındakine meram anlatamıyandır. Anladın mı, çocuğum?.

— Hayır, baba!

Sevinçten!

Bir salonda evlenme mesele'eri münakaşa ediliyordu. Biri dedi ki:

— Son istatistiklerde okudum: Zevcelerinden ayrılan erkekler arasında ölüm, evli veya bekâr erkekler arasındaki ölümün bir kaç misli imiş... Karılarından ayrılan erkekler acaba neden ölüyorlar?

Evl'ilikten hiç memnun olmıyan «S...» cevap verdi:

— Herhalde sevinçten!..

Perhiz!

Ayyaşın birine sormuşlar:

— Yahu sen hiç içer misin?

— Sen bana bakma, diye cevap vermiş. Bir zaman oldu ki, bir sene sütten başka ağzıma bir şey koymadım!

— Amma da yaptın ha!...

— Ciddî söylüyorum. Fakat bu eski mesele. Annemden süt emdiğim zaman!......

73

BİLMECE ★ MÜSABAKA ★ EĞLENCE

KelKâhya

H. Türksöz (Beyşehir):

Sayın Kelkâhya!

Anayasamızın yeni metnini okuduk. İkinci maddede diyor ki: «Türkiye devletinin resmî dili Türkçedir.»

Kanunu baştan sona kadar gözden geçirince, anlıyamadığımız o kadar çok kelimelerle karşılaştık ki ,— «Acaba biz mi Türkçe bilmiyoruz?» diye şaşırdık. Sonra lûgata bakınca anladık ki, bu kelimeler arapça, farsça imiş!

Devletin resmî dilinin Türkçe oluşu ile asıl kanunun Türkçe olmayışı bizi meraklandırdı. Bizi bu meraktan kurtarır mısınız kuzum Kelkâhyacığım?

Akbabayı takip ettiğime göre oradaki sütunda cevap bekliyorum.

Hasan Türksöz

Beyşehir ilçesi Yolaç mahallesi No. 4

Cevap:

Mektubunuz, Orhan Seyfi Orhon'un,, kaba dillerde dolaşan bir şarkısını hatırlattı:

Denizler durumaz, dalgalanmadan!

Yıllarca evvel, dil denilen büyük deniz de «İnkılâp» rüzgâriyle öyle bir dalgalanmıştı ki, yüz yılların dibe çökerttiği ne kadar yosun, ne kadar tortu, çerçöp, süprüntü, leş varsa, hepsi suyun yüzüne vurmuştu.

Bu uydurma dilin adına «öz Türkçe» dedik!

Şimdi, yeni bir rüzgâr esti. Deniz bir daha dalgalandı, dibe çökenler, tekrar yüze çıktı, yüze çıkanlar tekrar dibe çöktü.

Geliniz sizinle bir ağızdan,, şevk ile, ümit ile meşhur türküyü çağıralım:

Denizler durulmaz dalgalanmadan!

Kelkâhya

Okuyucu fıkraları

Ne imiş?

Radyoda, Ali Can «Sürmeli» türküsünü okuyordu.

Çocukların yaramazlık ettiğini duyan bayan Bedia:

— Ergun, gürültü etme, dedi, bak Ali Can bizim memleketin türkülerini okuyor...

Küçük Ergun:

— Anne sen nerelisin? diye sordu.

— Yozgatlıyım.

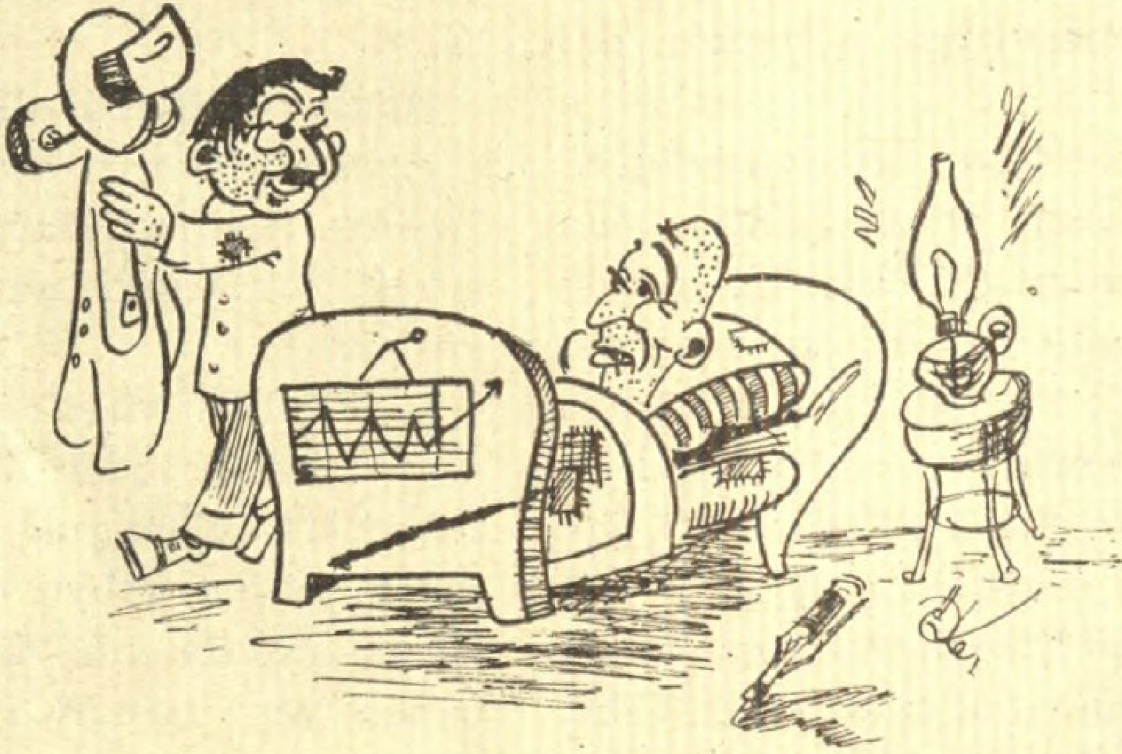
— Öyle ise köylüsün.

— Oğlum Yozgat'a küçük Paris derler.

— Öyleyse gâvursun.

— ......

Diyanet İşleri Reisliği
Tetkik memuru
Yaşar Göksen'in oğlu

— Salamon, ben yidiyorum, eğer ölürsan lâmbayi sondurmayi unutma!..

— Yağmur başladı...
— Şimdi geçer efendim, ahmak ıslatan derler!...

Öyle olur

Erzurum tüccarlarından bay Şaban, oğlunu İstanbulda hukuk tahsiline göndermişti. Lâkin bay mahdum fakülte ile bağdaşamamıştı O, tahsilini başka vâdilerde ikmal ediyor, yatakta teşrih öğreniyordu.

Bir gün, oğluna haber vermeden, bay Şaban ansızın İstanbula geldi. Doğruca oğlunun oturduğu otele gitti. Yukarıya çıktı, oda kapısını kilitli bulunca, hem eliyle vurdu, hem de seslendi:

— Oğul, aç!... Ben geldim.

Öğle üzeri olmasına rağmen, bay mahdum yatakta, hem de çift olarak yatıyordu. Ne yapsın? Kapıyı açsa olmaz. Hemen yanındaki kadını karyolanın altına soktu, esvaplarını da bir tarafa tıktı, sonra da mahsustan topallıya topallıya gidip kapının anahtarını çevirdi.

Baba oğlunu böyle görünce merak ve ,hayratle sordu:

— Ne oldu oğul! Yatıyor muydun?. Hasta mıydın yoksa?

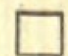
— Evet, baba!

— Neyin var?

— Ayaklarım... Yürüyemiyorum!

Bu aralık bay Şabanın nazarları, karyolanın ayak ucunda duran bir çift minimini kadın iskarpinine ilişti:

— Böyle ufacık kundura kullanırsan, elbet yürüyemez hale gelrsin, oğul dedi.

BELLİ

Sokakta rastlaştılar. Biri:

— Tebrik ederim, dedi, evlendiğin nasıl da belli oluyor... Gömleklerin kolalı, üstün başın ütülü...

— Teşekkür ederim, dedi öbürü, tabii, karım ilk iş olarak bana ütüyle kola öğretti...

Fareler

Berberin biri, bir gün pazara gelen saf tavırlı, muhacir bir köylüyü traş ediyordu.

Bir yandan da konuşurlarken, söz nasılsa farelere intikal etti. Muhacir:

— Te, dedi, bizim o hangi kövde çok var bu farelerden, senin anlıyacağın!

Adamcağızla alay etmek arzusuna düşen berber, sordu:

— İri mi bari?

— Ne dersin ba! Er biri, ondan soracağıma sincap kadar, o cenabetin!

— Aman, iyi öyleyse. Bana yüz tane kadar lâzım, ilâç yapacağım! Canlı tutup da getirebilirsen tanesini beş kuruştan satın alırım.

— Niye getirmiyecekmişim be ahretliğim?. Dilediğin sıçan olsun!

Bir hafta sonra, muhacir yüz tane fareyi bir kafese doldurmuş, berberin dükkânına geldi.

— Al malını! dedi.

Berber, bu işin içinden nasıl sıyrılacağını düşünüyordu. Kafesi eline aldı, farelere bakar gibi yaptı. Sonra muhacire iade ederek:

— Olmadı! dedi, bunlar hep dişi... Bana erkek lâzım.

— Bakmadım dovrusunu ister sen hani!..

— Öyleyse al götür. Ben bunlara para veremem!..

Muhacir,, ne de saf olsa, berberin kendisiyle alay ettiğinin farkında oldu ki:

— Ne götürecekmişim be ahretliğim? dedi. Bipara vermesen de sana elâl olsun!

Ve farelerin hepsini birden dükkânın içine salıverdi.

Sonra kalkar, Fatmayı kolları arasına alır, kucaklayıp kaldırır, yatağına götürür, bırakırdı.

— Seni bir su perisine benzetiyorum, Fatma, diyordu. Seni böyle kucağımda taşıdığım zamanlar, bir derede yıkanırken görüp yakalamış, kapıp buraya kaçırmışım gibi geliyor. Hakikaten bir peri kızının sevgilisi olmamın füsunu içindeyim, prenses, başım nasıl bulutlarda geziyor, bilemezsin!

Fatma gülüyordu:

— Sen kendin, peri padişahının oğlu değil misin, Orhan? Bunda hiç bir fevkalâdelik yok. Peri padişahının oğlu, tabiî, peri kızını sever.

O akşam yine ayni sahneyi„ bir piyes prova edercesine tekrarlamışlardı. Orhan, Fatmayı kucaklayıp yatağına kadar getirmiş, yatırmıştı. Doğrulacağı sırada, dudakları dudaklarından henüz ayrıldığı anda, elini uzattı, Fatmanın saçından bir tel kopardı, gülerek yukarı kaldırdı:

— Fatma, saçından bir beyaz tel kopardım, dedi.

Fatma, dehşet içinde, doğrulmuştu.

— Ne? diye haykırdı. Beyaz tel mi? Ver bakayım.

Teli Orhanın elinden aldı, baktı, muayene etti.

Evet, beyaz bir teldi. Saçlarına ak mı düşüyordu?

Yerinden fırladı, tuvalet aynasının karşısına geçti, ellerini saçları arasında telâşlı telâşlı dolaştırarak daha başka beyazlar aramağa başladı. Başka yoktu. Yahut belki vardı da gece gözükmüyordu.

Tekrar yatağa yattığı zaman, biraz evvelki neşesinden eser kalmamıştı. Tasalıydı. Tabiatın bir ıhtarı demek olan bu bir tek tel saç, onu derin bir düşünceye gömmüştü.

Ertesi gün, uykudan uyanır uyanmaz, ilk işi, yine aynanın karşısına geçmek oldu. Saçlarını uzun uzun muayeneden geçirdi. Geceleyin göremediği iki beyaz daha buldu.

Bu beyaz saçlar, saadetini karartan birer leke gibiydi.

Ya bunlar, süratle çoğalırsa? Ya saçlarındaki bu beyazlardan sonra yüzünde de çabucak buruşuklar başlarsa?

Yüzünü aynada muayene ediyor, gözlerinin kenarlarını, alnını,, dudaklarının yanlarını inceden inceye gözden geçiriyor, kırışık başlangıçları arıyordu.

Annesini hatırlıyordu. Zavallı kadın, çok çabuk, çökmüştü. Vakıa hayat gaileleri onun bu süratle ihtiyarlayışı üzerinde çok müessir olmuştu. Kendisi tasasız, rahat bir ömür sürdüğü için, belki de annesine benzemezdi. Ama ya böyle değil de çabuk ihtiyarlamak, ailelerinde irsî bir şeyse? O zaman ne olacaktı? Yaşlanmak, çirkinleşmek demekti. Orhanı kaybetmek demekti, onun aşkını kaybetmek demekti. Buna katiyen tahammül edemezdi. Orhanın aşkını kaybetmek, ölümden beter bir şey olurdu.

Artık, her sabah, ayna karşısında saatlerce vakit geçirmeğe başlamıştı. Asıl fenası, her sabah, saçlarından bir iki tane beyaz tel buluyordu. Böyle giderse, kısa zamanda bu ak saçlar başını tamamen istilâ edecek, yüzü buruşmasa bile, ona bir ihtiyar kadın çehresi verecekti. Saçları tamamiyle beyazlaşsa yine neyseydi. Ya öyle olmaz da, kırçıl kalırsa? Siyahla karışık ak saçların, bir kadın yüzünü ne kadar ihtiyarlattığını yine annesinden biliyordu.

Buna bir çare bulmak, saçlarına düşen akların çoğalmaması için acele bir şeyler yapmak lâzımdı.

Sonra, bir sabah, yine tuvalet aynası ona bir başka acı hakikati haykırdı. Yüzünü dikkatle muayene ederken burnunun iki yanında iki ince çizgi gördü. Yakından baktığı zaman, gözlerinin altında hafif, fakat bariz birer kabarıklık da gözüne çarptı.

Orhana bir şey söylemeden, bir iki mağaza doalşmak, ufak tefek satın almak bahanesiyle evden çıktı.

Pariste, adım başında güzellik enstitüsü vardı. Bunlardan bir ikisine uğradı, fikir sordu. Hiç birinde, tatmin edici bir şey söyliyemediler. Saçların ağarmasına mâni olmak mümkün değildi. Olsa olsa boyamak çaresi vardı.

Bu çare, Fatmanın yüreğini kaplayan endişeyi giderecek bir şey değildi. Boya, ancak başkalarını aldatabilirdi. Yaşlandığını kendisine ihtar eden beyazların, alttan alta yine faaliyette bulunduklarını bildikten sonra, yabancı gözleri aldatmanın faydası neydi?

Sonra asıl mesele, yüzünün kırışıklarını gidermek meselesiydi. Güzellik enstitüleri, henüz iyiden iyiye kırışmamış bir yüzü, istikbaldeki derin çizgilere karşı sigorta edemiyordu. Halbuki onun istediği, ileride belirecek yaşlılık alâmetlerini şimdiden önlemekti.

Fatma, henüz tayin edemediği bir tarihte, bir kaç gece evvelkine benzeyen korkunç bir anı tahayyül ediyordu. Orhan, elini uzatıp saçlarından bir beyaz tel kopardığı dakikadaki gibi, parmağını uzatıp yüzünün bir veya bir kaç noktasını göstererek, (Fatma, yüzünde kırışık var) diyecekti. Bu ihtar, beyaz saçı ihtara hiç benzemezdi. O an, Orhanın kendisinden uzaklaşmağa, kendisini beğenmemeğe başlıyacağı an olacaktı.

Bunu aklına getirdikçe, dehşetle ürperiyordu.

Fatmada birdenbire hasıl olan değişiklik Orhanın dikkatinden kaçmamıştı.

— Nen var, prenses? diyordu. Canın sıkılıyor gibi bir halin var. Paristen mi bıktın? İstersen bir küçük seyahat yapalım.

Fatma, zoraki bir gülüşle mukabele ediyordu.

— Hayır, hiç bir şeyim yok, diyordu. Paristen de memnunum. Senin yanında bulundukça canımın sıkılmasına imkân var mı, Orhan?

Fakat bu teminata rağmen, yüzünün gülmesi yine o dakikaya münhasır kalıyor, biraz sonra, beynini kurcalıyan endişe galip geliyordu.

Orhan, Fatmanın bir sinir buhranına doğru süratle koştuğunu anlamıştı. Derhal müdahale etmezse, sonu fena olabilirdi. Onun bu müdahalesi, yeni bir seyahat şeklinde oldu.

İsviçreyi tercih ettiler. Parisin, hayhuyu ile, sinirleri yıpratan eğlenceleriyle, Fatmanın üzerinde pek de şifalı tesir yapmadığını gören Orhan, tabiî güzelliklerinden havasına ve sakin muhitlerine kadar her bakımdan ideal bir memleket olan İsviçrede, sevgili prensesinin çabucak eski tabiîliğini bulacağını ümit ediyordu.

İhtiyarlık korkusu, Fatmayı, sabit bir fikir halinde pençesi içine almıştı. Bütün ömrü sevmekten ve sevilmekten ibaret bir silsile idi. Beyaz saç, kırışık yüz, felsizleşmiş göz, bu silsileyi orta yerinden koparacak korkunç birer sebep olacaktı. Silsilenin kopması demek, hayat gayesinin mahvolması demekti. Buna tahammül edebilir miydi?

Lozanda idiler. Oraya geldiklerinin üçüncü günü, Fatma, bir bahane ile sokağa yalnız başına çıktı. Lozana ilk seyahatlerinde de uğramış oldukları için, şehri tanıyordu. Adres kitabına bakarak yerini öğrendiği en büyük kütüphaneye gitti. Estetik cerrahiye dair en son çıkan hangi kitaplar bulunduğunu sordu. Önüne bir yığın kitap serdiler. Şaşırdı. Hangisini seçeceğini bilemedi. Birer birer gözden geçirdi. Nihayet bir tanesini intihap etti. Bu kitap ona, istediğini öğretemezse, sonra gelip ötekileri de alacaktı.

Otele döndüğü zaman, hiç aklına gelmeyen bir güçlükle karşılaştığını görmüştü. Kitabı almak bir şey değildi. Asıl mesele, onu okuyabilmekti. Kitabı, Orhana göstermeden okumak lâzımdı. Durup dururken estetik cerrahiye merak sardırdığını iddia edemiyeceğine göre, gizli okumaktan başka çaresi yoktu.

Bunun da çaresini bulmakta gecikmedi. Kitabı o gün bir valizin içine sakladı. Ertesi gün, bir roman satın aldı. Başından ve sonundan yirmişer sayfayı muhafaza edip, orta sayfaları kopardı. Estetik cerrahî kitabını o kısma yerleştirdi. Artık, kitabı açık açık okuyabilirdi. Orhan merak edip bakmak isterse, kitabı onun eline teslim etmeden, baş tarafını gösterecek, zabıta romanı okuduğunu söyliyecek, inandıracaktı.

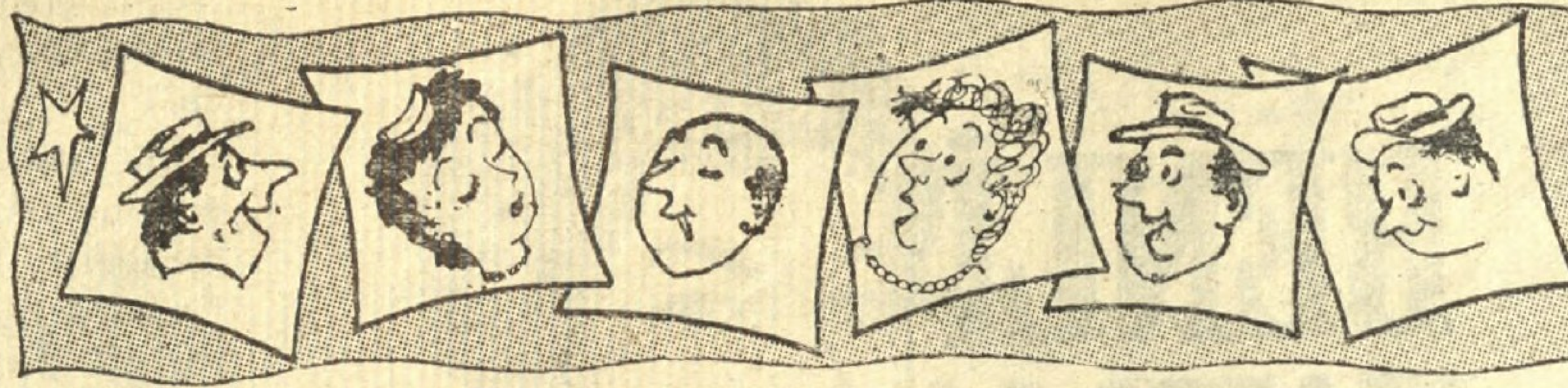
Öyle yaptı. Kitabı, dört günde tamamladı. Aradığı bütün bahisleri orada bulmuş, çetrefil, kulağına ve gözüne yabancı gelen tıbbî tâbirler müstesna, öğrenmek istediğini tamamiyle öğrenmişti.

Estetik cerrahinin, çirkin yüzlere güzellik, pörsümüş derilere gerginlik, sönükleşmiş gözlere fer verdiğine artık şüphesi yoktu. Asıl merak ettiği şeyi de öğrenmişti. Tıp, tamamiyle ihtiyarlayıp pörsümeyi beklemeden de müdahale edebiliyordu.

Yüreği biraz ferahlamıştı. Kararını verdi. Kitapta tarif edilen bu mucizeye benzer hüneri gösterebilecek olan mutahassısı arayıp bulacaktı.

(Devamı var)

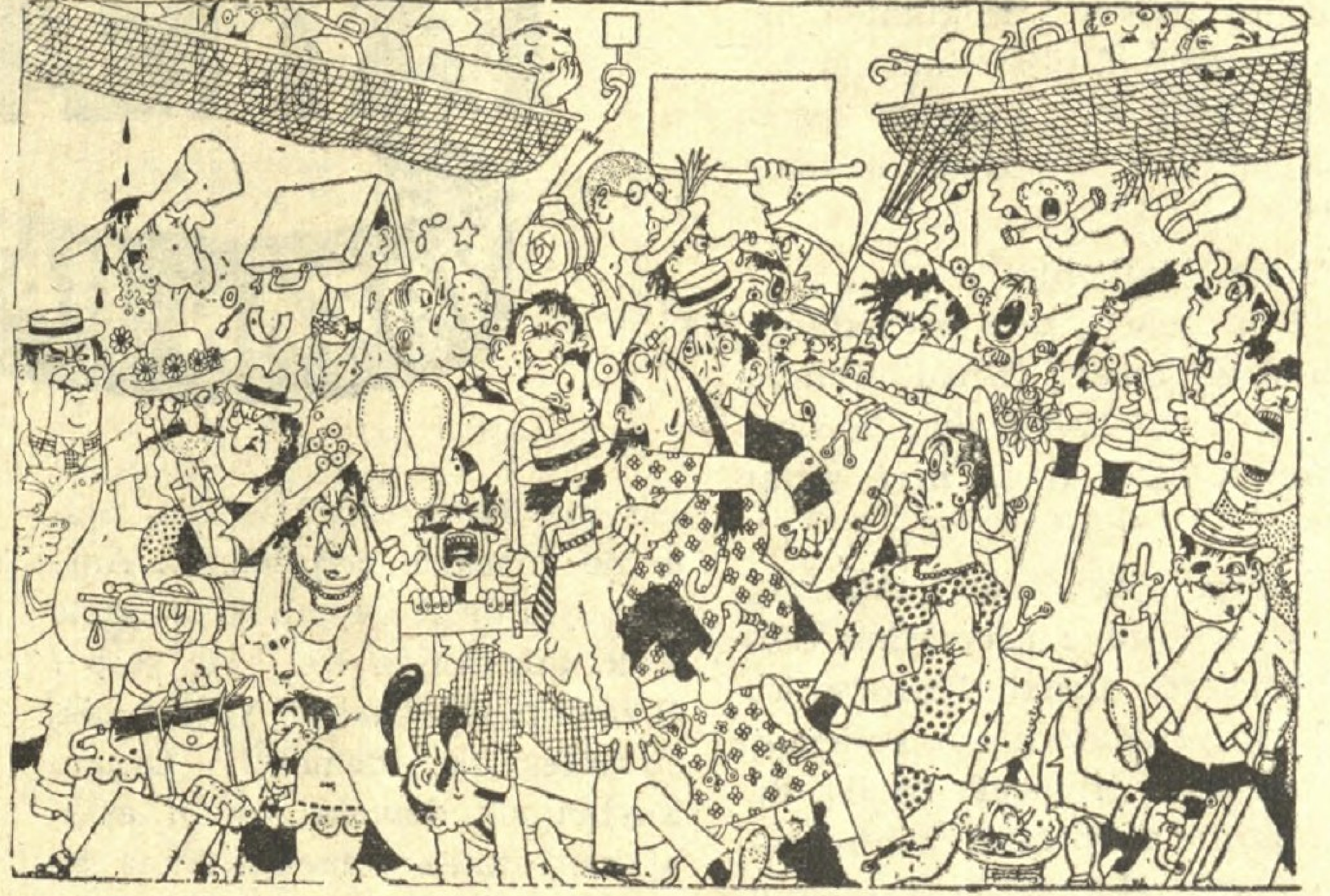
75

— Müsaade et kocacığım, seçimlerde reyimi sana verdirmeğe çalışıyorum!..

— İl Travaso —

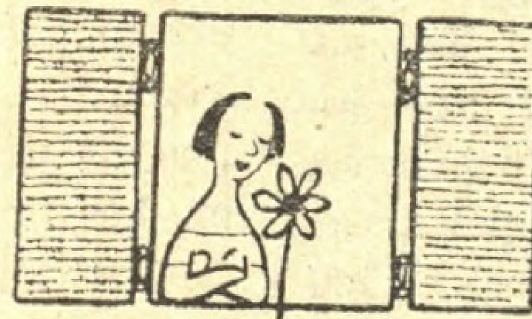
— Tevekkeli ölümün adına yolculuk dememişler!...

— İci Paris —

— Ulan, diş fırçamı yine nereye koydunuz?..

— Le Rire —

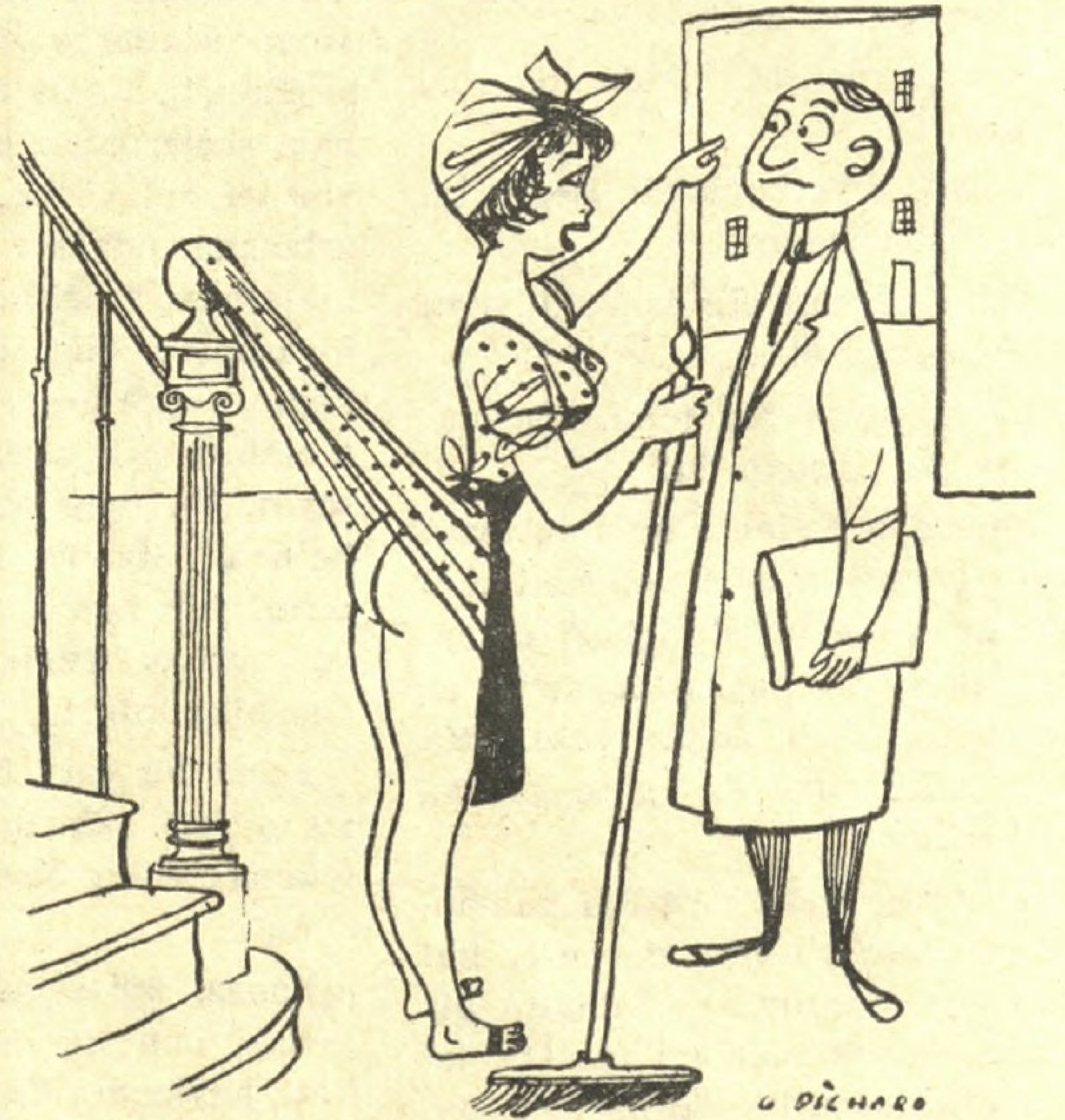

Dördüncü kattaki bahçe mimarı altıncı katın kiracısına âşık olmuştu!..

— France Dimanhc —

— M. Durand nerede oturuyor?

— Karşıki apartmanda...

— Bu merdivenden gidilmez mi?

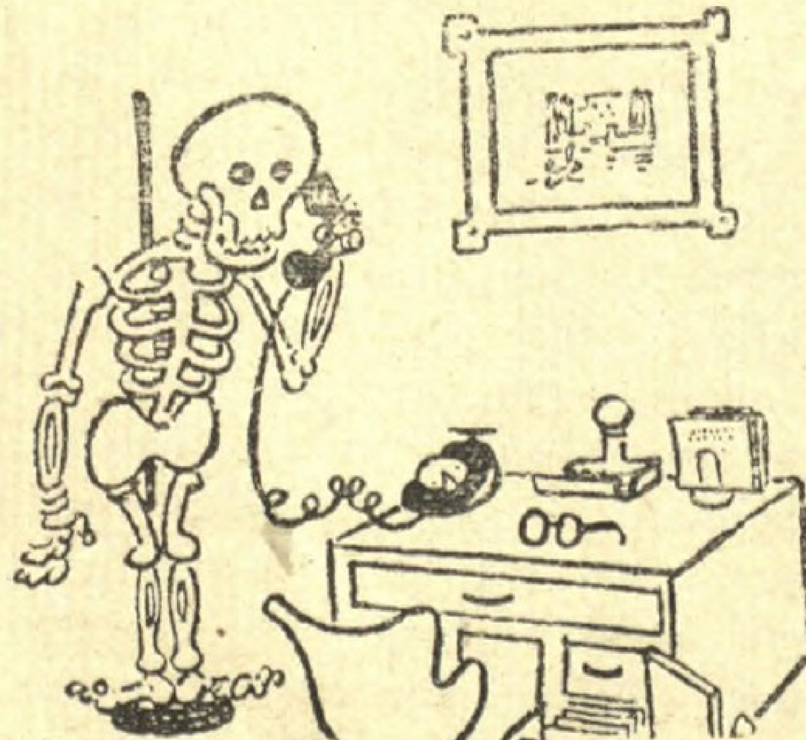
— Le Rire —

— İmdat!... Kocamı soyuyorlar!..

— Geç kaldın bayan, geç... Sabahtanberi Nisan balığını üç kere yutturdular!...

— Le Hérisson —

— Doktor bey evde yoklar... Bendeniz mi?.. Yardımcısıyım efendim!...

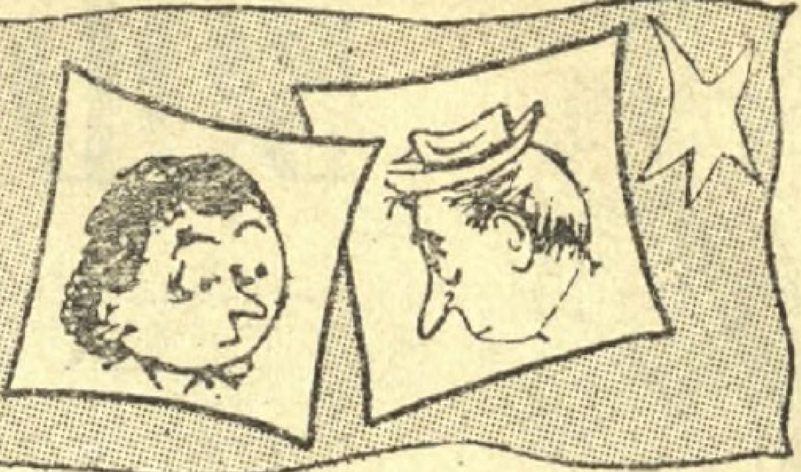
— Zeichung —

YAZISIZ!..

— Le Rire —

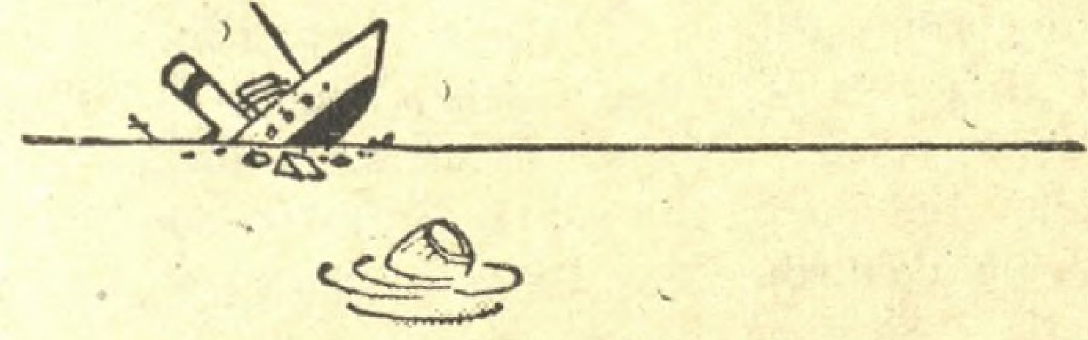
karikatürleri

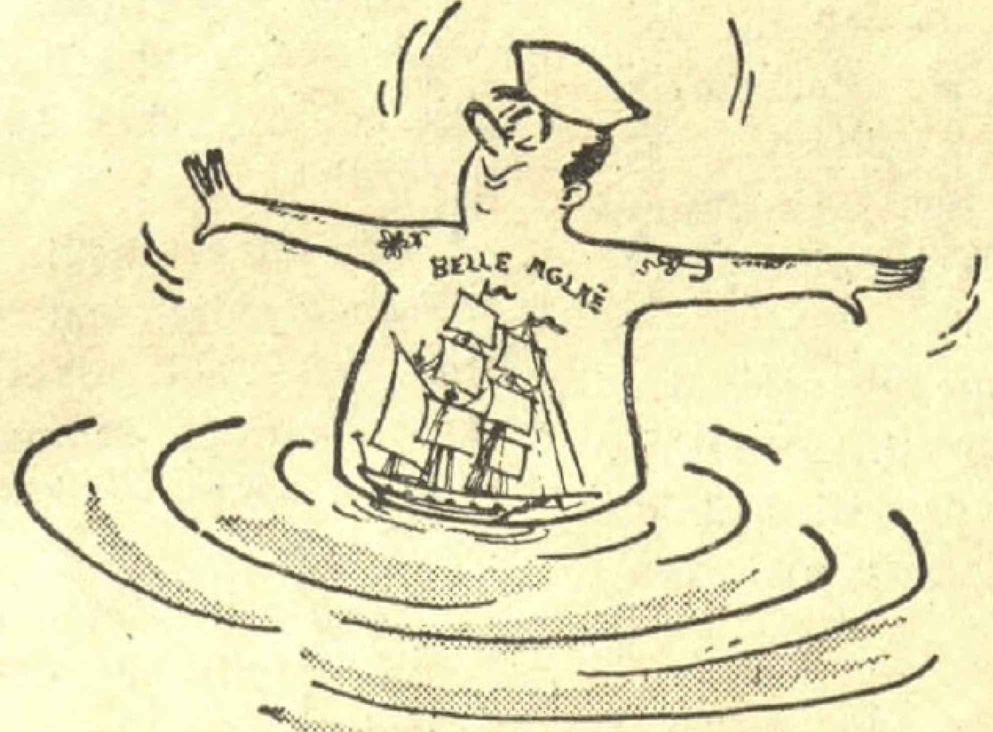

— İmadt... Arkadaşlar imdat... Bizim karakolu hırsızlar bastı!..

— Le Rire —

YAZISIZ!..

— Francu Dimanho —

— Kucağınıza oturduğuma şaşmayın: Kanape boyalı da!...

— Le Hérisson —

İZDİVAÇ İDAREHANESİNDE:

— Küçük bayan, eğer ikisinden birini seçmekte tereddüt ediyorlarsa, namzetlerimizi birer haftalığına kiralıyabiliriz de!..

— Le Rire —

Röntgenci — Eyvahlar olsun, saat beş, halbuki dört buçukta nişanlım beni bekliyecekti!...

— İl Travaso —

BODRUMDAN PALASA

★ YAZAN: HAMDİ VAROĞLU ★

Mizahî Roman : 23

Bir aralık, Hanife hanım, Sadettinin kolunu dürttü. Yavaş sesle:

— Şu adamı görüyor musun? dedi.

Sadettin, görülmeğe değer bir kimse görmüş değildi. Fakat her ihtimale karşı, detektifliğine lâyık bir cevap verdi:

— Ben her şeyi görürüm, hanımefendi hazretleri, dedi.

— Dikkat et, herif yankesici galiba!

Sadettin, Hanifenin baktığı istikamete bakınca, hakikaten, bir takım acayip hareketler yapmakta olan kasketli bir adam gözüne ilişti. Bu kasketli adam, Rafaelin yanında duruyor, ikide bir ona sürtünüyor, ayaklarının ucuna basıp ensesine kadar yükseliyor, yakasından içerisini görmek ister gibi onun tepesinden doğru bakıyor, ellerini belli etmeden ileri uzatıyor, tekrar çekiyor, hasılı, mâna vermek imkânı olmayan, bir takım esrarengiz işler yapıyordu. Derken, elini sert bir hareketle aşağı doğru saldırdı, tekrar yukarı çekti. O zaman, Hanife hanım, Sadettinin koluna bir çimdik attı.

— İşte, dedi, çaldı. Rafaelin cüzdanını çaldı.

— Sahi mi söylüyorsunuz?

—Vallahi diyorum, gözümle gördüm. Koş, ne yapacaksan yap.

— Koşmağa hacet yok. Herif burnumun dibinde. Elimi uzatsam yakalarım.

—Yakalasana, ne duruyorsun?

Sadettin, pot üstüne pot kıran bir adam olduğunu kendisi herkesten daha iyi bildiği için, hiç kabahati olmayan bir kimseyi yankesici diye yakalayıp başına belâ açmak korkusu ile, yerinden kımıldamıyordu. Fakat, Hanife hanımın ısrarı karşısında, yiğitliğe leke sürmek istemedi. Kasketli adamın yanına yaklaştı, eğildi, sesini, etraftan duyulmaması için mümkün mertebe hafifleterek:

— Eller yukarı! emrini verdi.

Hafif sesle söylemiş olmasına rağmen, bu emri Rafael de duymuştu. Kulağının dibinde öten bu emre, kasketli adamdan evvel o itaat etti, insiyakî bir hareketle ellerini havaya kaldırdı. Adam da o sırada arkasına dönmüş, Sadetinle burun buruna gelmişti Detektif, önce Rafaele:

— Sana değil, buna söyledim, dedi.

Sonra, kasketli adama:

— Eller yukarı dedik ya. Çıkar bakalım aşırdığın şeyi, dedi.

Herif, küstah bir gülüşle mukabele etti :

— Ellerimi yukarı kaldırırsam çıkar dediğiniz şeyi ne ile çıkarayım?

— Çıkar, sonra ellerini kaldır.

— Zatı âlinizi tanımıyorum, kimsiniz?

Sadettin, göğsünü kabarttı:

— Zatıâlim, bu müessesenin detektifiyim. Çaldığıntz cüzdanı çıkarın, yoksa fena olur.

Fafaeli gösterdi:

— Efendinin cüzdanını çaldığınızı gördük, inkâr edemezsiniz.

Sadettin, bir yandan adamı sıkıştırırken, bir yandan da onu kolundan tutmuş, kalabalığın arasından çekip bir kenara sürüklemişti. Sahne, şimdi, kalabalığın dışında cereyan ettiği için, havuzun boşalması ameliyesile harıl harıl meşgul seyirciler, arkalarında olup biten bu işin farkında bile değillerdi.

O sırada, şayanı hayret bir şey oldu. Rafael, cüzdanı çalınan adam olmasına rağmen, Sadettinin kasketli adam hakkındaki ithamını kendisi reddetti:

— Hayır, dedi, yanılıyorsun. Benim cüzdanım filân çalınmadı. Nah, işte cüzdan burada.

Hakikaten de elini cebine sok,-muş, cüzdanını çıkarmış, gösteriyordu.

Sadettinle Hanife hanım, şaşkın ve telâşlı, bakıştılar.

Sadettinin korktuğu başına gelmişti. Masum, namuslu, kendi halinde bir adamı yankesici diye, yakalamıştı. Fakat Hanife hanım ısrar etti:

— Nasıl olur, a canım, gözümle gördüm. Bu adam, elini Rafael efendinin cebine soktu, oradan siyah bir şey çıkardı. Rüya görmedim ya ben!

Sadettine yeniden bir cesaret gelmişti. Hanife hanım bu kadar kat'î bir ifadede bulunduğuna göre, bu işin içinde bir hakikat mutlaka vardı. Tekrar kasketli adama döndü:

— Gördük efendim, gördük, dedi. Rafael efendinin ense kökünde bir şeyler yapıyordun. Numara değildi ya o? Hele ben senin üstünü başını bir arıyayım.

Adamın itirazlarını dinlemedi, ellerini onun ceplerine daldırdı.

— A, bir cep saati... Bir tane daha... Bir daha... O ne? Bu benim saatim yahu! Ne ararken ne bulduk! Söylesene bakayım, cebimden çıktığını ben fark etmeden bu saat senin cebine nasıl girdi?

Kasketli adamın bir şey söyliyecek hali kalmamıştı. Sadettinin sualine cevap vermedi. Detektif, bir yandan,, araştırmalarına devam ediyordu.

— Bu da nesi?

Bu da küçük bir sahtiyan torba idi. Kasketli adam bu torbayı Rafaelin cebinden çekip çıkarırken, Hanife hanım onu bir cüzdana benzetmiş olabilirdi.

Torba ortaya çıkınca, Rafael, telâşlıca bir tavırla:

— Benim değil o! demişti.

Hanife hanım birden telâşlandı.

— Hah, bulundu! diye haykırdı. Mücevherlerim bulundu. Oh! Yaraabbi şükür! Ver bakayım şunları.

Torbayı Sadettinin elinden aldı, içini şöyle bir yokladı. Bütün mücevherleri tamamdı. Büyük bir sevinçle:

— Hepsi tamam, dedi. Mücevherlerimi buldum, şu Zehracığımı da bir bulsam, Allahtan başka bir şey istemem.

Kasketli adam, hırsızlığının meydana çıkmasından dolayı hiç bir korku ve endişe duymamış gibi görünüyordu. Yüzünde ayni soğukkanlı ve küstah ifade ile, bu sefer Hanife hanıma döndü:

— Öbür ceplerimi de arayın, belki Zehra hanımı da bulup meydana çıkarırsınız, dedi.

Sonra, Rafaaele döndü:

— Dâvacı mısınız? diye sordu.

Bu suali sorarken, yüzünde, meydan okur gibi bir mâna vardı. Rafael'in yerine Sadettin cevap verdi:

— Yok dâvacı değil, Hükûmete müracaat edip sana fazilet mükâfatı verdirmek niyetinde. Zırvalama da düş önüme bakalım, içeride ifadeni aldıktan sonra, hazır merkez memuru da buradа, seni ona teslim edeyim, karakolda istirahatini temin etsin.

Rafael, Sadetini de Hanife hanımı da hayrette bırakan bir müdahalede bulundu:

— İfadesini ben alacağım. Senin vazifen burada bitiyor.

Sadettin itiraz etti:

— Ne demek? Bugüne bugün, müessesenin detektifi benim.

— Malûm. Amà müdürü de ben. Senin vazifen, bu türlü vak'aları meydana çıkarmak. Ondan sonrası, müdür sıfatiyle bana düşer.

Rafaelin bu dediği mantıklı idi. Sadettin fazla ısrar edemedi. Turistik palas müdürü, kasketli yankesiciyi kolundan tutunca palasa doğru sürükledi.

Hâdisenin son safhaları biraz hareketlice olduğu için, havuz başındaki seyircilerden bazıları, arkadan akseden yüksek sesleri duyup başlarını çevirmişler, dört kişi arasında cereyan eden bir vak'a mevcut olduğunu görünce, yavaş yavaş yaklaşmışlardı.

(Devamı var)

29. MAYIS
günü
1. Apartman Dairesi
Kazanmak istiyorsanız
EMNİYET SANDIĞINA
150 Lira
Yatırmayı unutmayınız

1953 İkramiyeli Mevduat Plânının İkinci Çekilişi:

4 MAYIS

41, 42, 43 üncü İkramiye Evleri

Bahçeli 3 EV

ve çesitli para ikramiyeleri..

- Tasarruf Hesaplarında **750** Liraya kadar her **150** Lira ve **750** Liradan sonraki her **500** Lira için çekilişlere bir iştirâk hakkı verilir
- Enaz **1000** Lira bakiyeli Vadeli ve Preavili Cari Hesaplar çekilişlere katılırlar.

Türkiye İş Bankası

Deniz Yollarının

Lüks, Konforlu, temiz vapurları

Sür'at ★ Konfor ★ Leziz yemek bakımından

En müşkülpesent yolcuları dahi memnun eder.

Her hafta

Akdenizin bütün limanlarına muntazaman seferler..

YENİ AKBABA

Almanyadan gelen son sistem ofset makinesinde iç sahifeleri de renklendirilecektir.

Türk mizahının, yeni ve eski bütün kalem ve fırçaları

AKBABA SAHİFELERİNDE

7 Mayıs, Perşembe...

TURAL

Öksürüğü Keser

Bütün ağrılara karşı

Kininli

GRİPİN

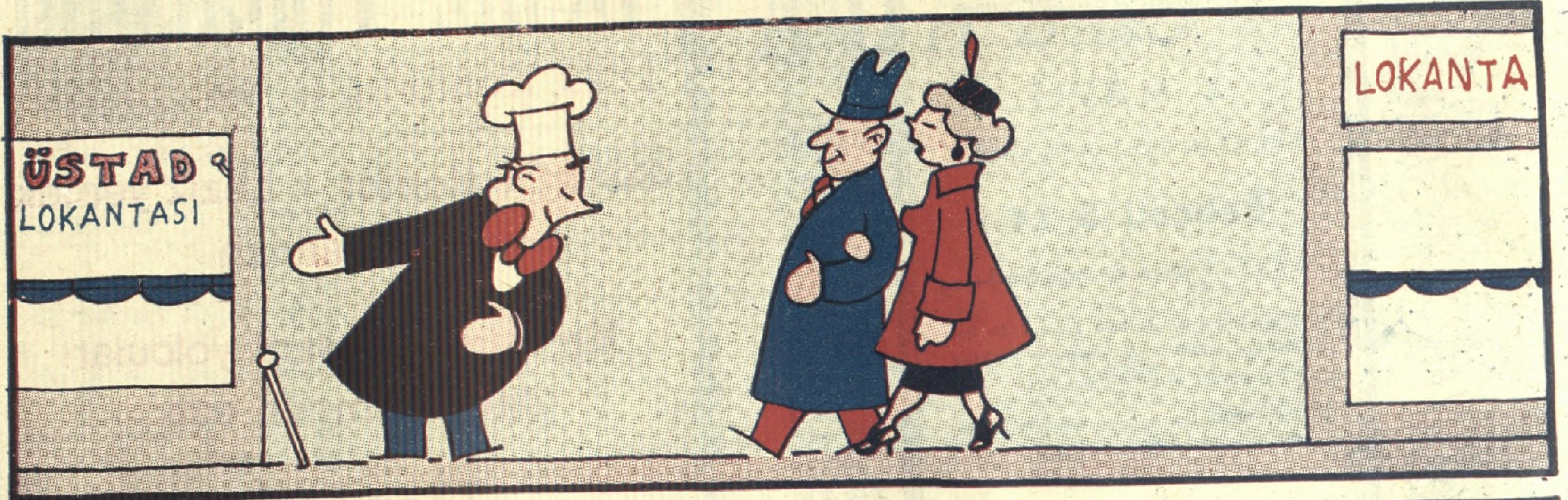
BAŞARI İLE KULLANILIR.

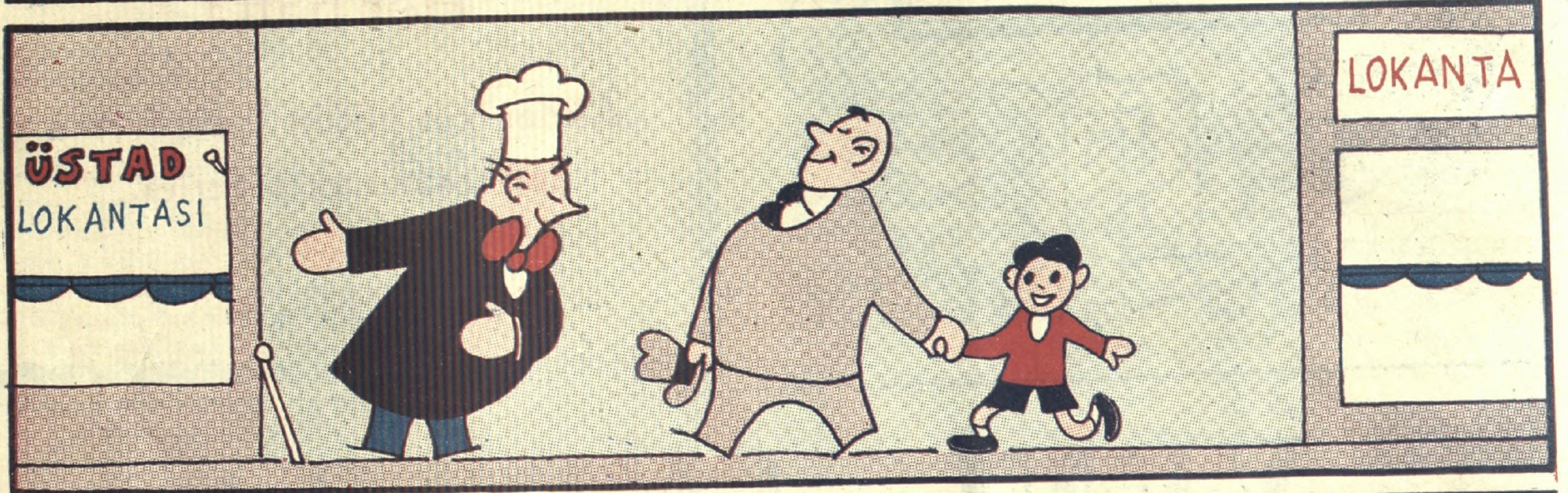

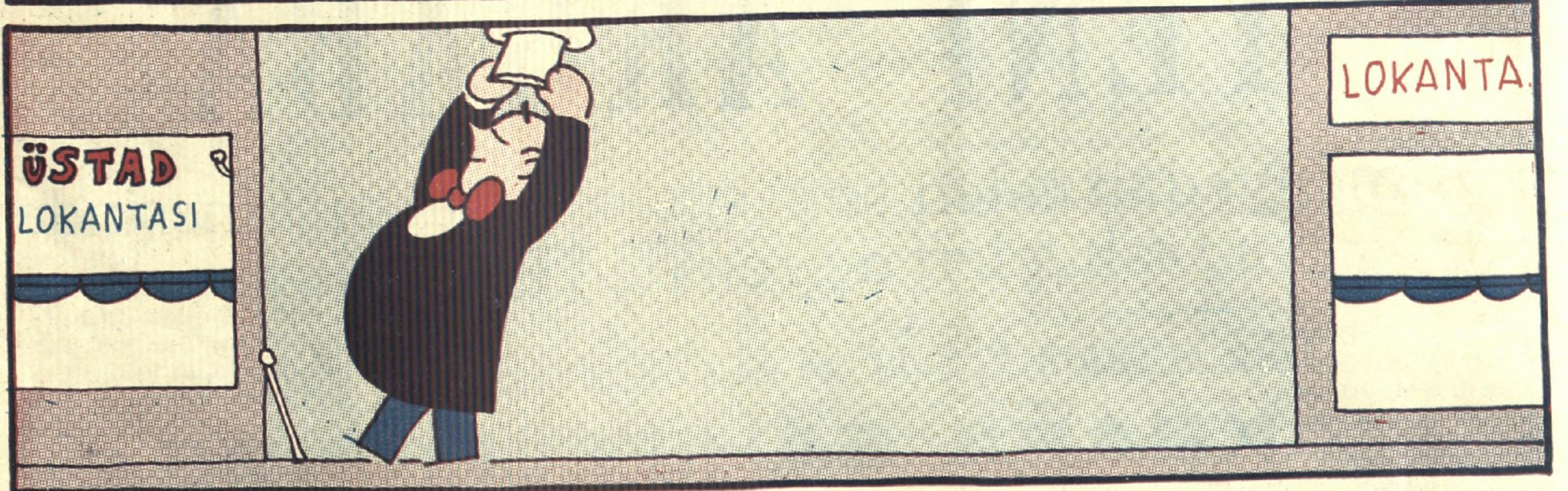
faal

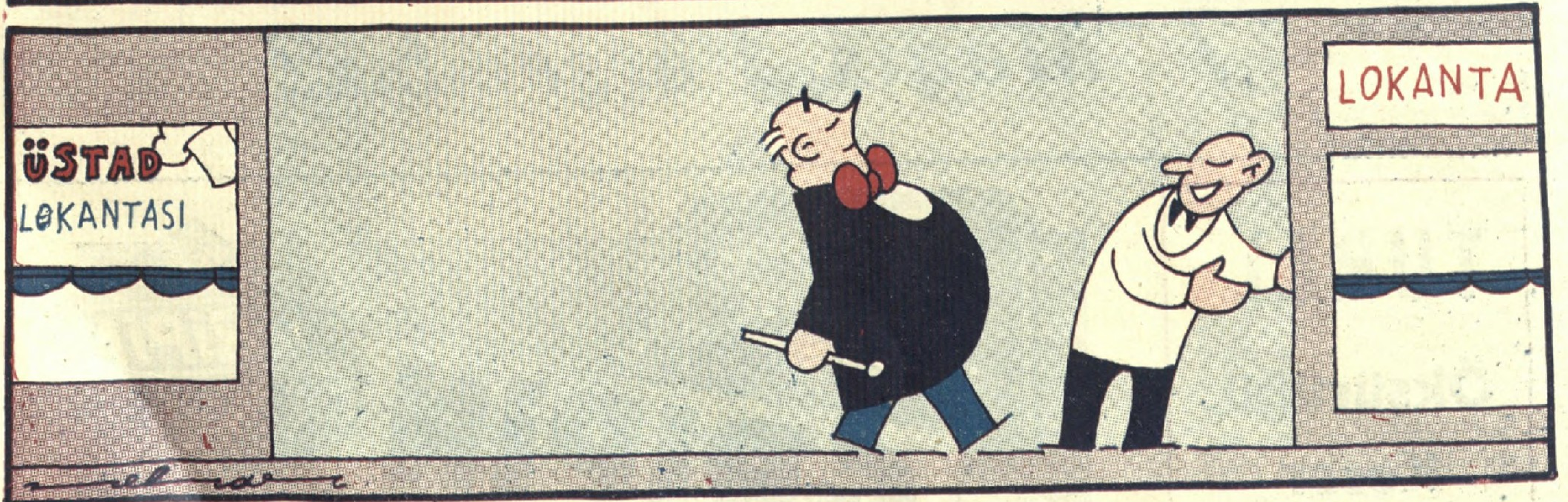
79

Akbaba

Üstad Lokantacı!

27 Nisan 1953